

Джуд Деверо
От любопытство

ПЪРВА ГЛАВА

– Не вярвам в чудеса – заяви Карън и погледна приятелката си.

Слънцето огря безупречно чистото лице на Карън. Дори и без грим беше много красива – като че ли тази жена беше направила зашеметяваща кариера като модел. Имаше перфектна кожа, високи скули и смарагдови очи.

– Няма такова нещо – отвърна Ан. Търпението ѝ почти бе изчерпано. Двете бяха пълна противоположност: Ан бе брюнетка, Карън – блондинка, Ан бе с няколко сантиметра по-ниска и с по-заоблени форми. – Единственото, което искам да ти кажа, е, че няма да ти стане нищо, ако отидеш на коледното тържество в клуба. Какво чудно намираш в това безобидно предложение?

– Напротив, твърдиш, че там ще срещна чудесен мъж и ще се омъжа отново – поправи я Карън, която все още не можеше да преодолее ужаса от автомобилната катастрофа, която отне любящия ѝ съпруг.

– Добре де, сърди ми се колкото искаш.

– Извинявай.

Ан погледна Карън – все още бе много красива, както когато бе по-млада и мъжете въздишаха по нея. Не искаше да го признае, но малко ѝ завиждаше за външния вид. Сега Карън бе с разпусната коса, нямаше и следа от грим по лицето и с бледата си кожа можеше да мине за някоя ученичка. Вместо елегантните дрехи, с които се обличаше преди, бе навлякла стар пуловер, който бе принадлежал на починалия ѝ съпруг Рей.

– Ти беше най-красивото момиче в клуба – припомни си замечтано Ан. – Сякаш бе вчера – двамата с Рей танцувахте на Коледа. Помниш ли червената си рокля – бе толкова консервативна, единственото, което се виждаше от теб, бе главата ти. Ала как танцувахте двамата – виж, това беше съвсем друго. Имаш крака, по които се прехласват всички мъже. Всички мъже в Денвър! Е, без моя Чарли, естествено.

Карън бегло се усмихна.

– Ключовите думи са „момиче“ и „Рей“. И двете са минало.

– Не мога да повярвам! – проплака Ан. – Все едно слушам деветдесетгодишна старица, която е с единия крак в гроба. Ти си на трийсет, Карън. Светът не се е свършил. Аз навърших трийсет и пет тази година, но възрастта въобще не ме притеснява. – С тези думи Ан се изправи с

ръка на кръста и се заклатушка към мивката, за да налее още билков чай. Тя беше в толкова напреднала бременност, че едва успя да стигне чайника.

– Едно на нула – каза Карън. – Но независимо на колко години съм, нищо не може да върне Рей. – Говореше с такова уважение, сякаш споменаваше самия Господ.

Ан въздъхна. Тази тема бяха обсъждали безброй пъти.

– Рей ми беше брат и аз го обичах много, но, Карън, той е мъртъв. От две години. Време е да продължиш да живееш.

– Ти не разбираш колко близки бяхме с Рей. Ние бяхме...

Лицето на Ан излъчваше състрадание, тя стана и прегърна Карън.

– Знам, че беше всичко за теб, но ти можеш да направиш един мъж щастлив. Някого, който е жив.

– Не! – извика силно Карън. – Нито един мъж на този свят не може да замести Рей и аз нямам намерение да позволя на някого дори да се опита. – Тя рязко стана и отиде до прозореца. – Никой не ме разбира. Двамата с Рей бяхме повече от съпруг и съпруга, ние бяхме приятели, партньори във всичко. Бяхме едно цяло, споделяхме си всичко – от работата до цвета на чорапите му. Караше ме да се чувствам пълноценна. Разбираш ли ме сега? Всички останали, които познавам, очакват жената да седи като кукла и да не прави нищо. В мига, в който си кажеш мнението, викат сервитьора за сметката.

Ан не можеше да спори с Карън, тъй като бе видяла със собствени си очи какъв прекрасен брак имаха Карън и Рей. Ала вече ѝ бе омръзнало да гледа как любимата ѝ снаха се крие от външния свят. Сега не бе моментът да ѝ казва, че едва ли ще открие и наполовина толкова добър като Рей.

– Добре – каза Ан, – повече няма да те занимавам с глупавите си съвети. Щом се обричаш на такъв живот, Карън, все едно са те погребали с него. – След кратко колебание настойчиво погледна приятелката си. – Защо не ми разкажеш за тази твоя работа. – Тонът ѝ показваше мнението ѝ за секретарската ѝ длъжност.

Карън се извърна от прозореца и се засмя.

– Ан, никога не мога да се разбера с теб. Първо, не одобряваш факта, че обичам съпруга си, и второ, не харесваш работата ми.

– Под съд ли ще ме дадеш?

– Мисля, че заслужаваш много повече. Не можеш да бъдеш вечната вдовица и да се отегчаваш до смърт с машинописа.

Карън знаеше, че тя не изпитва никаква враждебност към нея и я

смяташе за най-добрата във всяко едно отношение, без значение, че бяха роднини.

– Работата ми не е лоша – рече и седна отново на масата. – Всички са много добри с мене.

– Леле, Боже, наистина ли? Каква скука!

Карън се засмя.

– Само малко.

– Тогава защо не напуснеш? – Преди Карън да отговори, Ан вдигна ръка, за да не бъде прекъсната. – Извинявай. Не ми влиза в работата, ако искаш да прекараш живота си с машинопис за компания. – Очите ѝ искряха. – Както и да е, защо не ми разкажеш за красивия си шеф, който толкова ми напомня на прекрасен древногръцки бог? Та какво прави този сладур?

Карън се усмихна и не желаше да мисли за шефа си.

– Колежките ми в канцеларията организираха тържество по случай рождения ми ден миналата седмица. – Карън повдигна вежди, тъй като ѝ беше ясно като бял ден, че Ан ще каже нещо подигравателно по техен адрес.

– О, не знаех. И какво ти подариха? Шал, плетен на една кука, или люлеещ се стол и няколко котки?

– Бастун – рече и се засмя. – Не, не. Шегувам се. Обичайните подаръци. Всъщност ми купиха общ подарък. Много мило.

– И какъв беше?

Карън отпи от чая си и смутолеви:

– Верижка за очила.

– Какво? – Карън примигна.

– Онова нещо, на което закачаш очилата си и те висят на врата ти. Прекрасно е, осемнайсеткаратово злато, с миниатюрни ъ... котенца на закопчалката.

Ан остана сериозна.

– Карън, трябва да се измъкнеш от това място. Като събереш годините на колежките си, сборът ще надхвърли триста. Не са ли забелязали, че не носиш очила?

– Триста седемдесет и седем. – Когато приятелката ѝ я погледна въпросително, Карън рече: – Като събереш годините им, се получава триста седемдесет и седем. Един ден ги изчислявах. И те ми казаха, че са наясно, че не нося очила, но тъй като навърших трийсет, скоро ще ми се наложи.

– Като те гледам в каква старица си се превърнала и чорапите за

разширени вени няма да закъснеят.

– Като говорим за тях, госпожа Джонсън вече ми подари миналата Коледа. Тя е на седемдесет и една и гарантира сто процента за качеството им.

Сега вече Ан избухна:

– О, Карън, но това е сериозен проблем. Трябва да се махнеш от това място.

– Ммм... – Тя се замисли, като не откъсваше поглед от чая си. – Работата си има своите плюсове.

– Какво си намислила? – изстреля Ан.

Карън я погледна невинно.

– Нямам представа за какво говориш.

Ан се облегна на дивана и внимателно се взря в нея.

– Най-накрая започнах да схващам. Ти си твърде умна, за да зарежеш всичко. Помогни ми, Карън Лорънс, ако не си споделяла всичко, кажи ми сега. Ще измисля нещо ужасно, за да те накажа. Например няма да ти позволя да виждаш бебето, докато не навърши три години.

Когато Карън пребледня, тя разбра, че е спечелила битката.

– Кажи ми!

– Работата ми е много приятна и колегите ми...

Изведнъж лицето на Ан се озари.

– Не ми се прави на майка Тереза. Познавам те от осемгодишна, забрави ли? Работеше извънредно за онези бабушкери, знаеш всичко с подробности. Обзалагам се, че знаеш какво става в компанията повече от самия Тагърт. – Тя се наслади на остроумието си. – Нарочно се правиш на безобидна. Защото, ако оня дракон госпожа Гришам те беше видяла как изглеждаш преди две години, щеше да измисли някаква тъпа причина, за да те уволни.

Страните на Карън поруменяха и за Ан това бе доказателство, че говори истината.

– Извини ме за глупостта ми – рече, – но защо не си търсиш по-високоплатена работа?

– Опитах! – разпалено отвърна Карън. – Опитах в толкова фирми, но никой не ме възприема като нещо повече от секретарка, тъй като нямам завършено висше. Осем години управител на магазин нищо не говори на завеждащ отдел „Кадри“.

– Преувеличаваш.

– Както и да е. Има значение само онази хартийка, която доказва, че с години си посещавал скучните лекции.

– Тогава защо не се запишеш, за да вземеш диплома?

– Да ходя в колеж! – Карън отпи от чая си и се опита да запази самообладание. – Слушай, Ан, уверена съм, че ми мислиш доброто, но имай ми доверие – знам какво правя. Никога няма да намеря мъж като Рей, с когото да работя, така че вероятно сама ще отворя магазин. Спестила съм парите от продажбата на половината на Рей и в момента спестявам по-голямата част от заплатата си. Междувременно се уча как да управлявам компания от ранга на „Тагъртс“. – Тя се усмихна. – Не съм чак такава глупачка. Моите възрастни колежки си мислят, че ме използват да им върша работата, но честно казано, аз сама избирам какво да свърша. Материалите от всеки отдел минават през бюрото ми. И тъй като винаги съм на разположение през уикендите и по празниците, знам кое колко е спешно.

– И какво възнамеряваш да правиш с всички тези знания.

– Ще си отворя магазинче. Това е, което разбирам най-добре. Е, Рей вече го няма да ми помага. Не знам как ще се справя.

– Трябва да се омъжиш отново! – настояваше Ан.

– Аз не искам да се омъжвам! – почти изкрещя Карън. – Само искам да забременея! – След като се изпусна, тя погледна ужасено приятелката си. – Моля те, забрави какво съм казала – прошепна. – Мисля, че е по-добре да си вървя. Имам работа...

– Само да мръднеш, и си мъртва – заплашително изрече домакинята.

Карън въздъхна дълбоко и се отпусна на дивана в слънчевата кухня на Ан.

– Не ми причинявай това, Ан, моля те.

– Какво? – попита невинно тя.

– Пъхаш си носа в чуждите работи.

– Нямам ни най-малка представа за какво говориш – никога не съм правила нещо подобно в живота си. Сега ми разкажи всичко.

Карън се опита да смени темата:

– Миналата седмица още една красавица изхвърча от кабинета на Тагърт, обляна в сълзи – рече тя, като имаше предвид шефа си, който подлудяваше Ан от страх и неутолимо желание. Ала Карън бе сигурна, че това е така, защото не го познава.

– Как така „искаш да забременееш“? – настояваше Ан.

– Един час след като си тръгна, се появи някакъв бижутер и тръгна към кабинета на Тагърт с куфарче и двама телохранители. Всички стигнахме до заключението, че се опитва да ѝ се извини. Да пресуши

сълзите ѝ с диаманти, да я накара да говори.

– Предприела ли си нещо, за да забременееш?

– И така, в петък се разнесе слух, че Тагърт се е сгодил – отново. Не за жената, която изхвърча от кабинета му обаче. Този път е някаква червенокоса мадама... И в събота написах предбрачния им договор.

Това вече заинтригува Ан.

– И какво пишеше в него?

Карън се облегна на дивана, а на лицето ѝ се бе изписало отвращение.

– Той е гадняр, Ан. И то голям. Знам, че е красив като Аполон и че е милионер, но като човек е нищо, боклук. Знам много добре, че мацките – онези от хайлайфа – го преследват само заради парите му. Те едва ли го харесват. В крайна сметка са мили жени, които заслужават малко внимание и уважение.

– Ще спреш ли да анализираш и да ми кажеш какво пишеше в договора?

– Жената, съпругата му, трябва да се откаже от всички права на собственост върху парите му по време на брака. Доколкото разбрах, не ѝ се полага нищо. При евентуален развод, дори и дрехите, които си е купила, ще останат за него.

– Нима? И какво ще прави с женските дрехи? – вдигна вежди изумена Ан.

– Нищо интересно. Убедена съм. Ще намери още някоя кандидатка, на която ще са по мярка. Или пък ще направи разпродажба, за да купи няколко годежни пръстена, да се запаси. И без това често прави предложения.

– Защо го презираш? Горкият мъж – рече Ан. – Той ти е дал работа, нали?

– О, да. Има десетки жени, които работят за Негово величество. Обзалагам се, че един от критериите му да те наеме е дължината на краката. Повишил е само красавиците.

– Не разбирам от какво се оплакваш.

– Той нищо не им позволява да правят! – обясни разпалено Карън. – Тагърт сам взима решенията си. Той дори не пита отбора на красавиците за тяхното мнение, идеи, планове, та какво остава да им позволи да направят нещо сами. – Тя така стисна дръжката на чашата, че едва не я счупи. – Макалистър Тагърт може преспокойно да живее на пустинен остров без жива душа наоколо. Той е такъв егоцентрик, че не се нуждае от никого.

– Според мен се нуждае от жена – рече мило Ан. Тя бе срещнала два пъти шефа ѝ и до такава степен бе заслепена от чара му, че не даваше да се изрече лоша дума по негов адрес.

– Той е типичен американски плейбой – рече Карън. – Колкото по-дълги крака и коси има едно маце, толкова повече ще си падне по него. Красива и глупава – това е специалитетът му. – Тя се изсмя злобно и добави: – Добре, че никоя от тях не се оказа толкова тъпа, че да се омъжи за него, щом разберат, че единственото, което ще спечелят от брака, е него самия – което не е кой знае какво.

– Ами... – каза Ан при вида на гневното лице на приятелката си. – По-добре да сменим темата. Как възнамеряваш да забременееш, ако бягаш от всеки мъж, който ти обърне внимание? Искам да кажа, че е начина, по който се обличаш сега, а именно като отегчена стара мома или пенсионерка, отблъскваш мъжете.

– Боже, чаят е превъзходен – рече Карън. – Ан, ти си изключителна домакиня. Много ми беше приятно да ти гостувам, ала сега трябва да тръгна. – Тя стана и се отправи към вратата.

– О! – изкрещя Ан. – Ще раждам! Помогни ми! Кръвта се отдръпна от лицето на Карън, когато се затича към приятелката си.

– Облегни се назад, не се движи. Почивай си. Ще се обадя в болницата!

Тя тъкмо посегна към телефона, когато Ан изрече с нормален глас:

– Мисля, че премина, но по-добре да останеш с мен, докато – Чарли се прибере. За всеки случай. Нали разбираш?

След кратък миг, в който гледаше ядосано Ан, Карън се призна за победена и седна отново.

– Какво искаш да знаеш? – попита.

– Не мога да си обясня защо, но напоследък много ме интересуват бебета. Може би е от въздуха или от храната, не знам. Но така или иначе ти спомена малките сладурчета, та ще се доизкажеш ли?

– Няма нищо особено. Нищо. Повярвай ми. Просто...

– Просто какво – подкани я Ан.

– Просто съжалявам, че с Рей нямахме деца. И двамата си мислехме, че животът е пред нас. – Карън направи пауза и после продължи: – Наскоро си направих пълен преглед. Здрава съм и мога да имам деца.

Карън млъкна и Ан нежно я попита:

– Значи си била на преглед. Сега какво?

– Ще си избира донор от каталог – отвърна тя.

Това беше върхът. Според Ан Карън бе преминала всякакви

граници.

– Не мога да слушам повече. Все едно ми казваш рецептата за пълнена пуйка...

На Карън не ѝ беше до смях. Очите ѝ гневно святаха.

– Можеш да ми говориш така, защото си доволна, имаш прекрасен съпруг, който може да свърши тази работа, а аз какво да правя? Да пусна обява ли? „Самотна вдовица желае дете без мъж.“

– Ако излизаш по-често и се срещаш с мъже, може да... – Тя замълча, защото забеляза, че Карън побеснява. – Добре, спирам. Защо не помолиш красивия си шеф да свърши работата?

– Господин Тагърт, няма да ви увещавам да ме повишавате – Карън се навъси престорено, – но ще имате ли нещо против, ако ми дадете малко от скъпоценната си сперма. Нося си едно бурканче, о, не, разбира се, че ще ви почакам.

Ан се засмя, защото жената пред нея бе предишната Карън, която почти се изгуби през последните две години.

Карън още се смееше.

– Според календара ми най-голяма вероятност да забременея е навръх Коледа, така че нищо не ми пречи да почакам Дядо Коледа.

– Да, на прясна сметана и сладки – рече Ан. – Няма ли да се чувствате виновен, че ще пренебрегнете всички тези дечица, за да сте с мен в къщата ми?

Ан се засмя на остроумната си шега.

– Не е толкова зле – рече Карън. – Може пък седемте джуджета да се отзоват на молбите ми. Ан? Добре ли си?

– Обади се на Чарли – прошепна тя и се хвана за корема. Щом премина още една контракция, каза: – По дяволите, Чарли! Обади се на болницата и им кажи да ми приготвят конска доза успокоителни. Веднага! Боли ме!

Карън се разтрепери. Отиде до телефона и се обади.

– Глупачка! – Карън погледна изражението си в огледалото, съзли се сгичаха по страните ѝ. Взе кърпичка от тоалетката и избърса лицето си. Намираще се в тоалетната на фирмата. Беше плакала повече от двадесет и четири часа.

– Всички плачат, когато се роди дете – промърмори в тишината. – Хората се просълзяват, когато се случи нещо хубаво – сватби, годижи, раждане.

Спря да подсмърча и отново се взря в отражението си в огледалото. Лъжкия. Миналата нощ беше видяла новородената дъщеря на Ан и толкова силно искаше момиченцето да е нейно, че за малко да си тръгне с бебето. Приятелката ѝ се беше намръщила и взе малката от ръцете ѝ.

– Това е моето дете – каза. – Роди си и ти.

За да прикрие смущението си, Карън се опита да се пошегува с чувствата си, но нищо не се получи. В края на краищата тя си тръгна от болницата и се почувства толкова гадно, както когато Рей си отиде.

В този момент Карън се намираше в канцеларията, а копнежът ѝ по дом и семейство бе толкова силен, че едва издържаше. Отново избърса лицето си, чу гласове, шумгна се в празно помещение и се заключи. Не изгаряше от желание някой да я види сега в това състояние. Днес беше коледното тържество във фирмата и всички бяха в приповдигнато настроение. Бяха обещали безплатна храна и напитки в неограничени количества. Както и щедри премии.

В компанията се вихреше голяма веселба.

Ако Карън не беше изпаднала в депресия, щеше да остане. Внезапно разпозна една от жените, които влязоха – Лорета Саймънс, която си въобразяваше, че Макалистър Джей Тагърт е нейна собственост. Карън се почувства като в капан, тъй като за да излезе от това помещение, трябваше да мине през тоалетната. Лорета щеше да я спипа и нямаше да я остави на мира. Няколко часа щеше да слуша само за чудесния Макалистър.

– Виждала ли си го скоро? – говореше така, сякаш слушаше някакъв сектант. – Той е най-прекрасното същество на земята – висок, красив, мил, нежен, любящ.

– А какво ще кажеш за жената тази сутрин? – попита събеседничката ѝ. Като че ли тя не познаваше Тагърт и бе повишена в главна секретарка, а Лорета я въвеждаше в работата. – Тя не бе особено очарована от него.

Карън се усмихна в убежището си. Точно така мислеше и тя.

– Скъпа, ти не можеш да си представиш какво е преживял този мъж. – Лорета говореше така, сякаш той беше ветеран от войната.

Карън облегна глава на стената. Идеше ѝ да крещи от отчаяние. Нима единственото, за което можеше да говори Лорета, бе красивият и изигран „Мистър света вода ненапита“, прелъстен и изоставен? Разтърсващата трагедия на Макалистър Тагърт? Нима в живота ѝ нямаше друго?

– Преди три години господин Тагърт беше лудо влюбен в млада

жена – Илейн Уентлоу. – Лорета произнесе името ѝ е отвращение и погна. – Той желаше да се ожени за нея и да създаде семейство. Копнееше за семейно огнище, сигурно местенце. Искаше...

Карън поклати глава, тъй като Лорета прибавяше още такива истории към списъка – пикантни и мелодраматични.

Сега Лорета разказваше с подробности за прекрасната сватба, която Тагърт бе планирал и за която бе платил.

– И тя го заряза? – попита новата секретарка.

– Тя изостави миличкия Тагърт сам в църквата пред седемстотин гости, които бяха долетели от всички краища на света.

– Ужас! – възкликна новата секретарка. – Такова унижение. Но защо е постъпила така? Каква е причината? И ако е имала основателна причина, защо не го е направила по-деликатно?

Карън стисна зъби. Имаше подозрения, че „душичката“ Тагърт е изчакал нощта преди сватбата и е показал изготвения предбрачен договор и съответно е дал да разбере на бъдещата си жена какви са чувствата му. Разбира се, Карън не можеше да сподели това с никого, тъй като тя не бе упълномощена да набира личните документи на Тагърт. Това бе работа на неговата секретарка. Ала за красивата госпожица Гришам беше под достойнството да вкарва данни в компютъра, така че за да се отърве от скучните задължения, ги възлагаше на госпожа Джонсън, която работеше от дълги години за компанията. Тя пък надхвърляше седемдесетте и се изморяваше. Госпожа Джонсън знаеше, че ако си признае това, ще загуби работата си и тъй като имаше да храни цяло стадо с котки, тайно възлагаше тази работа на Карън.

– Значи затова всички жени след нея го напускат? – попита новата секретарка. – Имам предвид кукличката от тази сутрин.

Карън нямаше нужда от разказа на Лорета, тъй като всички служители вече знаеха.

Като се имаше предвид коледното тържество и премиите, както и жените, които бяха зарязали господин Тагърт, тази година наистина бе много интересна. Тя сериозно се притесняваше за сърцето на госпожа Джонсън.

Сутринта, няколко минути след като бяха раздадени премиите, висока и красива червенокоса девойка изхвърча от кабинета с годежен пръстен в треперещата си ръка. Администраторката не се нуждаеше от разяснение коя е тя и за какво е дошла. Ядосани жени с годежни пръстени, които се навъртаха в компанията на М. Дж. Тагърт, бяха обичайна гледка напоследък.

След петнайсет минути красавицата се появи разплакана, без пръстен.

– Как може да се отнасят толкова подло с него? – бяха прошепнали колежките ѝ, като гневът им бе насочен изцяло към червенокосата девойка.

– Той е толкова прекрасен, очарователен, толкова мил и внимателен.

– Проблемът му е, че се влюбва в неподходящи жени. Ако само срещне подходящата жена, тя би го обичала вечно – до това заключение се стигаше всеки път. – Нуждае се от жена, която да разбере каква болка е преживял.

След това изявление всяка една служителка под петдесет и пет с заключение на Карън отиваше в тоалетната, където да прекара обедната си почивка в разкрсяване. Карън оставаше зад бюрото си и се насилваше да не споделя мнението си с никого.

В този момент Лорета така въздъхна, че вратата на склада, в който се беше скрила Карън, се разтреса. Лорета едва ли се притесняваше, че някой я подслушва, тъй като бе изказала мнението си за очарователния Тагърт пред всички в компанията.

– Сега той е свободен отново – рече тя с глас, в който се долавяше тъга и надежда, – търси истинската любов и в един прекрасен ден някоя късметлилка ще стане госпожа Макалистър Тагърт.

Събеседничката ѝ промърмори:

– Тази жена се е отнесла с него отвратително. Дори да го е мразила, трябвало е да помисли за гостите.

Карън щеше да изстене от отчаяние при тези думи, тъй като бе сигурна, че Лорета е спечелила още един войник в армията си, която боготвореше шефа.

– Какво правиш? – попита Лорета.

– Попълвам точното име – отвърна секретарката. След миг Лорета отново въздъхна.

– О, да, ужасно ми харесва. Да, направо е страхотно. Трябва да тръгваме. Не можем да си позволим да пропуснем и секунда от коледното тържество. – Тя млъкна и след това добави с копнеж: – Нямам представа кого ще целуне под имела.

Карън изчака малко, след като жените си тръгнаха, и излезе от склада. Погледна се в огледалото и с радост установи, че очите ѝ вече не са зачервени. Изми ръцете си, понечи да си откъсне салфетка и осъзна за какво си бяха шушукали преди миг колежките ѝ. Много отдавна

някоя от жените (най-вероятно Лорета) бе откраднала, снимка на Тагърт и я бе закачила на стената на женската тоалетна. После бе закачила и табелка с името му. Сега на стената бе добавено и „Прелъстен и изоставен“ пред М. Дж. Тагърт.

Погледа я известно време, после с дяволита усмивка извади черен маркер от чантата си и преправи написаното на „Изхвърлен зад борда“.

За пръв път този ден се усмихна доволно и излезе от тоалетната. Беше в толкова добро настроение, че не осъзна как се качи в асансьора, пълен с нейни колеги, и се озова на грандиозното коледно тържество на Тагърт.

Цял етаж от сградата, чийто собственик бе Тагърт, бе специално пригоден за конференции и срещи. Вместо да бъде разделен на приблизително еднакви по големина кабинети, етажът приличаше на разкошна и прекрасна уютна къща. Бе достатъчно просторно и не липсваха луксозни аксесоари като японски възглавнички, камъни с орнаменти и всичко, за което можеш да се сетиш. По-начетените можеха да се наслаждат на библиотека от орехово дърво с няколко хиляди тома в красиви подвързии. Имаше кухня с майстор-готвачи, както и втора кухня за всеки изявил желание да изпита собствените си умения. Имаше и огромна празна стая. В момента в нея бе поставена голямата елха, накичена с половин тон бели и сребърни играчки. Служителите погледнаха с възхищение коледното дърво, което всяка година се украсяваше от някоя изгряваща звезда дизайнер, все по-различно, все по-красиво. Елхата щеше да е тема на разговор няколко седмици.

Карън повече хареса елхата в детския кът. Нямаше и метър и половина, така че децата можеха да достигат върха ѝ и бе украсена с ръчно изработени играчки, хартиени гирлянди и нанизани пуканки.

Карън се опита да си проправи път към детското тържество. Спряха я трима мъже от счетоводството, които бяха пийнали и носеха на главите си смешни хартиени шапки. Опитаха се да я склонят да ги придружи, но после се опомниха, познаха я и се отдръпнаха. Много отдавна беше научила мъжете в компанията да я подминават, когато има работа или пък при по-неофициални срещи като тази.

– Извинете – промърмориха и се отдръпнаха.

Беше пълно с деца, всички членове на семейство Тагърт бяха в тази стая.

– Каквото и да говорим за семейство Тагърт, очевидно се плодят като зайци – беше казала госпожа Джонсън веднъж, при което всички с изключение на Карън се засмяха.

Бяха чудесна компания, призна на себе си тя. Само защото не харесваше Макалестър, не означаваше, че трябва да ненавижда и останалите членове на семейство Тагърт.

Те винаги бяха любезни с всекиго, въпреки че не споделяха много, но като се имаше предвид колко голяма е фамилията, едва ли им оставаше време за околните. Като гледаше бъркотията в детската стая за игра, на Карън всички ѝ се виждаха двойни. Близнаците при семейство Тагърт бяха често срещано явление. Имаше възрастни близнаци, бебета близначета, като че ли всички бяха клонирани.

И никой освен Карън не можеше да ги различи. Мак имаше братя близнаци, които имаха кабинети в тази сграда и когато някой от тях ги посетеше, неминуемо се задаваше въпросът: „Вие кой бяхте?“

Някой сложи чаша в ръката ѝ.

– Отпусни се, сладурче.

Тя безмълвно отпи. Беше прекарала почти цялата нощ до леглото на Ан, не беше яла от вчера и знаеше, че не бива да пие.

Като стоеше в коридора към детската стая, ѝ се струваше, че през целия си живот не бе виждала толкова деца – пеленачета, пълзящи немирници, прохождащи, две с книги в ръце, друго дъвчеше молив, прекрасно малко момиченце с плитки, проснало се по гръб, две удивително еднакви и красиви момченца, които си играеха с еднакви камиончета.

– Карън, ти си мазохистка – прошепна на себе си. Обърна се рязко и тръгна бързо към асансьора. Кабината беше празна. Влезе вътре и се почувства безкрайно самотна. Имаше намерение да прекара Коледа е Ан и Чарли, но сега след раждането на бебето тя щеше да е излишна.

Отби се в канцеларията. Започна да събира вещите си, за да се прибере вкъщи, но изведнъж реши да довърши още две писма. Не бяха спешни, но предпочете да не ги отлага.

След два часа бе свършила всичко, оставено на бюрото ѝ, както и три писма на другите секретарки.

Протегна се доволно, взе личната кореспонденция на Тагърт – едно от писмата бе във връзка с някаква земя в Токио, която купуваше, а другото до братовчед му – и тръгна по коридора към кабинета на Тагърт. Почука както винаги, но осъзна, че на етажa няма жива душа, и отвори вратата. Странно бе да е в покоите на господин Тагърт, без да се натъкне на госпожица Гришам. Тя приличаше на кръвожаден лъв, охраняващ светилището. Бдеше над Тагърт и не позволяваше на никого от простолюдието да се срещне с него.

За това Карън не се съдържа да разгледа стаята, за която бе чувала, че

е обзаведена според изтънчения вкус на госпожица Гришам – изцяло в бяло и сребристо – точно като елхата. „Лъха студенина“ – помисли си.

Внимателно постави писмата на бюрото на госпожица Гришам. Тъкмо да си тръгне, когато погледна към двойната врата, водеща към неговия кабинет. Доколкото си спомняше, нито една жена от секретарския отдел не бе влизала вътре, а Карън изгаряше от любопитство да го разгледа.

Много добре знаеше, че съвсем скоро охраната ще се появи, но ако я хванат, ще каже, че е трябвало да остави едни документи за господин Тагърт.

Отвори вратата съвсем безшумно, сякаш бе крадец, и надникна.

– Хей? Има ли някой? – Естествено, че нямаше никого, но все пак трябваше да е много предпазлива.

Огледа се и сложи писмата на бюрото му. Трябваше да признае, че той умееше да подбира дизайнерите си. Кабинетът изглеждаше така, сякаш бе откраднат от забележителен френски замък. Огромна камина заемаше една от стените, подът бе покрит с каменни плочи, стените – с ламперия. Тапицираните мебели изглеждаха едновременно старинни и невероятно удобни.

Срещу нея се намираше етажерка с книги. Едната лавица бе заета със снимки. Карън бе привлечена от тях. В края имаше снимка, поставена в сребърна рамка, на млад мъж с въдица в ръка. Очевидно бе от семейство Тагърт, но тя не го бе виждала. Взе снимката и се вгледа в мъжа.

– Видяхте ли всичко, което ви интересува? – достигна до нея пътен мъжки глас. Тя подскочи от изненада и изпусна снимката, която се разби в каменния под.

– Мно... много съжалявам – заекна тя. – Не знаех, че тук има някого. – Наведе се, за да вземе снимката, погледна нагоре и потъна в тъмните очи на Макалистър Тагърт – висок над метър и осемдесет. – Ще заплатя щетите – рече нервно, като се опитваше да събере парчетата стъкло.

Той не продумваше, само я наблюдаваше намръщен.

Събра колкото можа в дланта си, изправи се и му подаде парчетата. Тъй като той не ги взе, тя ги постави на рафта.

– Не мисля, че снимката е повредена – изрече. – Аз, такова... брат ли ви е? Не съм го виждала.

При тези думи очите на Тагърт се разшириха и Карън изпита внезапен страх от него. Бяха сами на целия етаж и единственото, което

знаеше за личния му живот, бе, че много жени бяха отказали да се омъжат за него. Дали заради предбрачните договори, или заради нещо друго, не знаеше. Може би заради необузданата му ярост?

– Трябва да вървя – прошепна Карън и избяга от кабинета.

Не спря да тича, докато не стигна асансьора и не натисна бутона. Единственото ѝ желание в този момент бе да се прибере вкъщи, да почувства познатата обстановка и да се опита да преодолее срама. Беше я спипал като ученичка да разглежда кабинета на шефа! Как можа да постъпи толкова глупава!

Вратата на асансьора се отвори и вътре беше пълно с хора, които отиваха на тържеството, три етажа по-нагоре. И въпреки че Карън заявя, че иска да слезе, те я отведоха на купона.

Първото нещо, което ѝ направи впечатление, бе пълна табла с шампанско и Карън пресуши две чаши. Почувства се по-добре. Бяха я спипали в кабинета на шефа. И какво от това? Можеше да бъде и по-лошо. След третата чаша с шампанско се убеждаваше, че нищо не се е случило.

В този момент пред нея се появи жена с едро момченце в ръцете си, която се опитваше да разпъне детската количка.

– Мога ли да ви помогна? – попита Карън.

– Да, благодаря – отвърна жената и се отдръпна от количката, като си помисли, че Карън ще се заеме с нея.

Вместо това тя взе детето и за миг го притисна силно към себе си.

– По принцип не приема непознати, но вас определено ви харесва – усмихна се жената. – Имате ли нещо против да се грижите за него за малко? Ще умра от глад.

Карън притискаше момченцето, то опря главичка на рамото ѝ и тя прошепна:

– Винаги ще се грижа за него.

Жената се изплаши. Грабна детето от ръцете ѝ и бързо прекоси залата.

Миг по-късно Карън си мислеше, че ще потъне в земята от срам. Беше по-лошо, отколкото когато я хванаха в кабинета на шефа. „Какво ти става?“ – каза си и се насочи към асансьорите. Ще се прибере вкъщи и повече никога няма да излезе оттам.

Тъкмо се качи в асансьора и осъзна, че е забравила чантата и палто-то си в канцеларията на деветия етаж. Ако навън температурата не беше под нулата и ключовете от колата не бяха в чантата ѝ, щеше да зареже всичко и окото ѝ нямаше да мигне. Ала нямаше избор. Опря глава на

стената. Беше прекалила с шампанското – знаеше го със сигурност, както и това, че след Коледа ще бъде уволнена. В мига, в който Тагърт съобщи на секретарката си, че е заварил непозната жена – на Карън ѝ бе пределно ясно, че великият и прекалено зает Макалистър Тагърт не би се примирил с факта, че жена от по-долните етажи е била в кабинета му, щеше да е уволнена.

На стената на асансьора имаше бронзова плоча, на която бяха изредени имената на цялата фамилия Тагърт, а както изглеждаше, новата съмишленичка на Лорета си бе намерила ново занимание. Лист хартия бе залепен върху името на Макалистър Тагърт: „Истински тигър“. Ухилена, Карън измъкна химикал от джоба си и го преправи на „Изключителен тъпанар“.

Когато асансьорът спря, не знаеше дали да благодари на виното или на самообладанието си, но се почувства по-добре. Естествено, не би искала отново да се натъкне на Тагърт. Докато държеше вратата, тя се огледа внимателно. Беше чисто. Мина на пръсти през залата и стигна до канцеларията. Взе палтото от стола си и чантата от шкафа.

Преди да излезе, се спря до бюрото на госпожа Джонсън и взе няколко бележки от чекмеджето ѝ. Поне се снабди с работа за Коледа.

– Пак ви спипах!

Карън застина. Нямаше нужда да поглежда нагоре, за да разбере кой е. Макалистър Джей Тагърт. Защо трябваше да се налива така? Трябваше да се извини любезно, но главата ѝ бе замаяна. Всъщност имаше ли смисъл да се извинява, след като при всички случаи той щеше да я уволни.

– Извинявайте за нахлуването в кабинета ви. Бях сигурна, че сте някъде навън и предлагате брак на някое момиче.

Тя мина покрай него с цялото високомерие, на което бе способна.

– Май не съм ви много симпатичен?

Обърна се и го погледна право в очите – тези тъмни очи и гъсти мигли, които караха всички жени в компанията да се разтапят от желание. Те нямаха същия ефект върху Карън обаче. Тя би могла да ги намрази, задето бяха разплакали не една и две жени.

– Написах последните ви три предбрачни договора. Знам точно какво представляват.

Изглеждаше смутен.

– Мислех си, че госпожица Гришам...

– И да си счупи маникюра на клавиатурата? О, моля ви! – С тези думи тя се насочи към асансьора.

Ала Тагърт я хвана за рамото.

За миг тялото ѝ се скова. Какво всъщност знаеше за него? Бяха сами. Ако изкрещи, никой няма да я чуе.

Когато видя страха в очите ѝ, чертите на лицето му се смекчиха и той я пусна.

– Госпожице Лорънс, искам да ви уверя, че нямам никакво намерение да ви нараня.

– Откъде знаете името ми?

Той се усмихна.

– Докато ви нямаше, направих малка справка.

– Значи сте ме проучвали? – попита тя смаяна.

– Бях просто любопитен кой се навърта в кабинета ми.

Карън направи още една крачка към асансьора, но той отново я хвана за рамото.

– Почакайте, госпожице Лорънс, искам да ви предложа работа за Коледа.

Карън натисна бутона на асансьора с все сила от чувство на безпомощност. Той бе близо до нея и я наблюдаваше.

– И що за работа ще ми предложите? Да се омъжа за вас ли?

– Може и така да се каже – отвърна той и я изгледа от главата до петите.

Карън удари бутона толкова силно, че бе истинско чудо как не потъна в стената.

– Госпожице Лорънс, не ви свалям. Предлагам ви работа. Напълно законна, за която ще бъдете възнаградена много щедро.

Тя продължаваше да се бори с бутона и не спираше да гледа към светлинното табло. И двата асансьора бяха заседнали на етаж, където беше тържеството.

– От телефонните обаждания разбрах, че през последните две Коледи сте работили извънредно, когато никой друг не се е съгласил. Също така научих, че се държите като Ледената кралица в канцеларията. Веднъж за малко не сте удушили ваш колега, когато ви е поканил на среща.

Карън се изчерви, но не погледна към него.

– Госпожице Лорънс – рече той, сякаш му бе много мъчително да говори. – Каквото и да си мислите за мен, не съм повишавал служителките си единствено след като се възползвам от тях. Предложението ми е малко необичайно, нищо повече. Съжалявам, ако съм ви оставил погрешно впечатление, че ви предлагам повече. – С тези думи той се извърна и си тръгна.

Единият асансьор слезе от дванайсетия до първия етаж. Другият продължаваше да стои на деветия. Тя неохотно се извърна и се загледа в привлекателния му мускулист гръб. Изведнъж пред очите ѝ се появи тъжната гледка на празната ѝ къща, миниатюрното дръвче без подаръци. Независимо какво мнение имаше за него и колко го ненавиждаше заради отношението му към нежния пол, Тагърт винаги се бе държал с уважение към служителите си. И колкото и да се опитваше да го спечели всяка жена, накрая губеше. Преди две години, когато някаква секретарка бе казала, че той я сваля, всички така се смяха, че след три седмици тя се принуди да си намери нова работа.

Карън си пое въздух и тръгна след него.

– Добре – каза, когато се приближи и застана зад него. – Да чуя.

Десет минути по-късно се бе разположила в прекрасния кабинет на Тагърт, огънат в камината гореше и хвърляше червени отблясъци върху масата, която бе отрупана с вкусна храна и бутилки изстудено шампанско. В първия миг Карън реши да устои на това изкушение, но после си помисли как ще разказва на Ан, че е яла хайвер и пила шампанско с шефа си, и отстъпи.

Докато Карън отпиваше от шампанското, Тагърт говореше:

– Предполагам, че си разбрала за Лиза.

– Червенокосата ли?

– М-м-м, да, червенокосата. – Той допълни чашата ѝ. – На двайсет и четвърти декември, след два дни, бяхме поканени е Лиза на сватбата на един мой много добър приятел от Вирджиния. Сватбата ще бъде голяма, над шестстотин гости ще долетят от всички краища на света.

За миг той остана безмълвен, очите му не се откъсваха от нея.

– И? – попита тя след малко. – За какво съм ви необходима? За да напиша предбрачния договор на приятеля ви ли?

Макалистър намаза солена бисквитка с хайвер и ѝ я подаде.

– Вече не съм сгоден – добави. Карън си взе чаша вино.

– Извинете ме за невежеството ми, но аз какво общо имам с това?

– Мисля, че нейната рокля ще ти стане.

Може би бе от шампанското, но ѝ трябваше време, за да осмисли казаното от него. Когато го направи, се изсмя:

– Искате да се представям за ваша годеница и да бъда шаферка на жена, която не познавам? Тя мен също.

– Точно така.

– Колко бутилки вино сте изпили?

Макалистър се усмихна:

– Не съм пиян и говоря напълно сериозно. Да продължавам ли?

Някакъв глас ѝ шепнесе, че трябва да се прибира вкъщи, да се махне от този луд мъж, но какво я чакаше вкъщи? Нямаше дори и котка? Никой не се нуждаеше от нея.

– Слушам – рече тя.

– Не знам дали знаеш, но преди три години аз... – Той се колебаеше и Карън забеляза как миглите му се спускат съблазнително. – Преди три години се озовах сам пред олтара. Жената, с която бях решил да прекарам остатъка от живота си, се отказа от женитбата.

Карън пресуши чашата си.

– Значи е разбрала, че не сте пожелали да произнесете „заедно в богатство и бедност“?

За миг Макалистър остана безмълвен и смутен, после се усмихна неустойимо. Карън примигна. Той наистина беше поразително красив с черната си коса, тъмните очи и малката трапчинка. Не се учудваше защо толкова много жени са влюбени в него.

– Госпожице Лорънс, имам чувството, че двамата с теб ще се разбираме отлично.

Това трябваше да ѝ служи за предупреждение. Налагаше се да установи някакви граници, които не бива да прекрочват, и то веднага.

– Не, аз не мисля така. Извинявайте, но не вярвам на съзливата ви история за пренебрегнатото нещастно момче. Въобще не знам какво точно е станало на сватбата ви или пък при всички последвали инциденти, когато жените отказват да се омъжват за вас, но мога да ви уверя, че не съм от наивните и влюбчиви секретарки, които ви смятат за „прелъстен и изоставен“. Според мен сте...

Лицето му се проясни:

– Значи „изхвърлен зад борда“, така ли? Или мислиш, че съм „изключителен тъпанар“? Сега поне разбрах кой се прави на остроумен.

Карън не можеше да отговори от притеснение – как беше разбрал толкова бързо?

Той я наблюдаваше с нарастващо подозрение. След миг той ѝ сподели като на приятел:

– Какво се случи между мен и Илейн тогава, ще си остане между нас, но истината е, че младоженецът е неин роднина и тя е поканена на сватбата. Ако се появя там сам и разберат, че още една годеница ме е зарязала, да си призная, ще бъде крайно неудобно за мен. Също така не трябва да забравяш и сватбата. Една шаферка липсва – жените ще обезумеят от притеснение.

– И защo не наемете професионална актриса?

– Помислих и за този вариант. Но да си призная, се притеснявам. Никога не можеш да имаш доверие на актриса. Може да изиграе за чудо и приказ лейди Макбет на репетицията. А след това може да се окаже, че познава „интимно“ половината мъже на сватбата.

– Господин Тагърт, не можете да ме убедите, че нямате малък черен бележник с телефоните на жени, които с готовност ще ви услужат.

– Точно там е проблемът. Всички тези жени, които... ами, те ме харесват и след това... Ами...

– А, разбирам. После няма да можете да се отървете от тях. Бихте могли да им предложите брак. Това като че ли е единственото лекарство, с което могат да излекуват безумната си любов към вас.

– Разбираш ли? Ти си идеална за тази работа. Един поглед и всеки ще знае, че ме ненавиждаш и сме пред скъсване. Следващата седмица, когато обявя раздялата ни, никой няма да се изненада.

– И какво ще получа в замяна?

– Ще ти платя колкото кажеш.

– С годещите пръстени, които, изглежда, купувате на едро? – Съзнаваше, че се държи арогантно, ала шампанското ѝ даваше смелост и с всяка следваща дума той все повече се объркваше.

– Ох! Това ли се говори за мен?

– Моля ви, на мен не ми минават историите за тъжното малко момче. Аз сама съм писала предбрачните ви договори, забравихте ли? Знаем какво точно представлявате.

– И то е?

– Неспособен сте да проявите и капка доверие, може би не сте способен и да обичате, не мислите ли? Харесвате брака като идея, но да се лишите от свободата и парите си, да ги делите с друго човешко същество... Всъщност, доколкото знам, вие не делите нищо и с никого.

За миг Макалистър остана безмълвен, после се ухили:

– Хей, наистина донякъде те разбирам, че ме вземаш за луд, но за безразличен... Нали Илейн ме изостави пред толкова свидетели, а сватбата ми струваше трийсет и две хиляди долара, даже и подаръците върнах.

Като искаше да му даде да разбере, че от нея нямаше да получи и капка състрадание, тя повтори:

– Какво ще получа в замяна? Аз не искам пари. Имам си спестявания.

– Да. Петдесет и две хиляди долара и трийсет и осем цента, ако

трябва да сме точни.

Карън за малко да се задави с шампанското.

– Как...

– Семейството ми притежава банката в тази сграда. Предположих, че ползваш нейните услуги, така че прегледах няколко файла...

– Значи сте ме проучвали сериозно?

– Да, бях любопитен. Исках да проверя коя си. Предлагам ти легална работа и тъй като е доста лична, реших да разбера повече за теб. Освен това исках да разбера що за жена си – рече той и отпи от шампанското си, погледна я така, сякаш е тъмен и изкустителен герой, а тя – безпомощна и плаха девойка.

Ала Карън не се предаваше. И други мъже я бяха гледали по този начин. Ала само един я бе гледал с любов. Разликата между двете бе от земята до небето.

– Разбирам защо жените те обожават – рече студено и вдигна чашата си.

При думите ѝ той се усмихна неустойчиво.

– Добре, виждам, че не си впечатлена. Нека да продължим делово. Госпожице Лорънс? Ще те наема да ме придружиш за три дни. Тъй като аз завися от теб и твоята добрина, назови цената.

Карън пресуши чашата си. Коя ли беше – шеста? Нямаше значение, тъй като се чувстваше по-силна от всякога.

– Аз не искам пари.

– Разбирам. Какво ще желаш тогава? Повишение? Главна секретарка? Вицепрезидент?

– И да седя в стъклен кабинет и по цял ден да бездействам? Не, благодаря.

Макалистър примигна и зачака. Когато тя не каза нищо, той рече:

– Искаш акции от компанията? Не? – Той се облегна на стола и я погледна подозрително. – Искаш нещо, което не може да се купи с пари, нали?

– Да – каза тя смело.

Той я изгледа продължително:

– И аз трябва да отгатна какво е то? Щастие?

Карън поклати глава.

– Любов? Естествено, че не желаш моята любов. – На лицето му бе изписано объркване. – Признавам, че ме затрудни.

– Бебе.

При тези думи Макалистър разля шампанското върху ризата си.

Той се избърса и я изгледа с нарастващ интерес.

– О, госпожице Лорънс. Това определено ще ми достави огромно удоволствие. Предпочитам го пред това да делия парите си. – Той протегна ръка към нейната, а тя грабна остър нож за риба.

– Не ме докосвай.

Макалестър се облегна на стола си и допълни чашите им.

– Ще бъдеш ли така любезна да ме уведомиш как ще ти осигурия бебе, без да те докосвам.

– В бурканче.

– Искаш бебе ин витро. – Той понижи глас и я изгледа състрадателно. – Имаш проблеми с яйчиците?

– Грешеш, здрава съм – процеди тя. – Аз няма да слагам яйцеклетката си в бурканче, искам ти да сложиш твоята... твоята... в бурканчето.

– Да, сега разбирам. – Без да откъсва поглед от нея, отпи от шампанското. – Това, което не ми е ясно, е защо се спря на мен? Не съм ти симпатичен, смяташ, че нарушавам всички морални норми, защо искаш точно аз да бъда баща на детето ти?

– Поради две причини. Алтернативата е да посетя клиника, където да избира донора от компютърните данни. Бащата може да е здрав, но няма да познавам родителите му? Каквото и да мисля за теб, семейството ти е много приятно и членовете му се радват на добро здраве, а ако се вярва на местната преса, е такова от няколко десетилетия. А аз прекрасно знам как изглеждаш.

– Значи, не само аз съм разузнавал. А втората причина?

– Ако имаш дете от мен – така да се каже – по-късно няма да ме изнудваш за пари, нали?

Твърдението ѝ бе толкова безумно, че той застина. После се засмя. Протегна дясната си ръка и каза:

– Добре, значи сделката е сключена.

Карън се остави да стисне ръката ѝ в своята топла длан и погледна очите му – те се смееха. Отдръпна се рязко от него.

– Кога и къде? – попита.

– Колата ми ще те вземе в шест сутринта и ще хванем първия полет за Ню Йорк.

– Каза, че приятелят ти живее във Вирджиния – рече подозрително тя.

– Да, така е, но си помислих, че преди да отидем на сватбата, трябва да отскочим до Ню Йорк и да те облечем – отвърна ѝ невъзмутимо, като че ли той бе белият ловец, а тя – голата индианка, която бе

намерил.

Карън скри лицето си зад чашата шампанско, за да не види изражението ѝ.

– А, да. Както съм забелязала, обичаш годениците ти да се обличат по последна мода.

– Това е желанието на всеки мъж, не е ли така?

– Само на онези, които не виждат нищо друго освен повърхността.

– Леле!

Тя се изчерви.

– Извинявай. Ако ще се преструвам на годеницата ти, ще се опитам да си държа езика зад зъбите. – Погледна го решително. – Няма да играя ролята на лекомислена мадама, която те боготвори, нали?

– Тъй като нито една жена в миналото ми не се е държала така, не виждам защо ти трябва да си първата. Пийни си още шампанско, госпожице Лорънс.

– Не, благодаря. – Карън се изправи, като полагаше огромни усилия да не залита. Шампанско, камина, тъмнокос мъж със страстен поглед – взривоопасна комбинация, която би накарала всяка жена да забрави за целомъдрието.

– До утре. Ще те видя на летището, но моля те, няма нужда да се отбиваме в Ню Йорк. – Когато той понечи да каже нещо, тя се усмихна и го прекъсна: – Имай ми доверие.

– Добре – рече той и вдигна чашата си. – До утре.

Карън си тръгна, взе нещата си и извика асансьора.

Тъй като не смееше да шофира, помоли портиера да повика такси за търговския център, който се намираше в Южен Денвър.

– Бъни? – неуверено попита Карън жената, която заключваше фризьорския салон. Като гледаше косата на Бъни, не можеше да определи точно дали е боядисана в цвят праскова или кайсия. Каквото и да беше цветът обаче, прическата бе много модерна.

– Да? – отвърна жената, обърна се към Карън и очевидно не я позна.

– Сигурно не можеш да се сетиш за мен?

За кратък миг Бъни изглеждаше объркана, след което върху бледото и красиво лице се появи усмивка.

– Карън? Ти ли си това под тази... тази?...

– Коса – улесни я Карън.

– Ти му викаш на това коса! Не и аз, скъпа. А какво си направила с лицето си! Прекрасно е!

Карън се усмихна. Докато беше омъжена за Рей, Бъни редовно се грижеше за косата ѝ и ѝ даваше ценни съвети за грима и маникюра, както всъщност и за живота. Освен че бе великолепна фризьорка, бе нещо и като психоаналитик за клиентите си – правеше го, без да се усетиш. Всяка жена, която я посещаваше, знаеше, че може да сподели с нея и най-голямата си тайна, без да се притеснява, че ще се разбере из целия окръг.

– Можеш ли да ми направиш прическа? – неуверено попита Карън.

– Разбира се, обади ми се сутринта и...

– Не, сега. Полетът ми е утре сутринта.

Бъни не се хвана на такова глупаво извинение.

– Мъжът ми е гладен като вълк и ме чака вкъщи, а аз съм на крак от девет часа. Трябваше да дойдеш по-рано.

– А ако ти споделя най-невероятното нещо, което се е случвало в живота ми?

– Колко невероятно?

– Нали познаваш сексапилния ми шеф? Макалистър Тагърт? Много е вероятно да родя дете от него, без дори да ме е докоснал.

Бъни не се поколеба и отключи вратата.

– Имам предчувствие, че косата ти ще ми отнеме половината нощ.

– А мъжът ти?

– Ще си отвори някоя консерва.

ВТОРА ГЛАВА

Карън се облегна на широката седалка в самолета: намираше се в първа класа и отпиваше портокалов сок. До нея Макалистър Тагърт се бе заровил в купища документи, които извади от куфарчето си. Рано тази сутрин, когато пристигна на денвърското летище, бе съпроводена до зала, за чието съществуване не бе и подозирала.

С ледено спокойствие тя седна срещу Тагърт, а той я поздрави само с кимване. След десет минути вдигна глава, умислен, след което пак се зае с документите. Карън имаше честта да бъде удостоена, макар и за кратко, с неговото внимание. Той отново я погледна – този път я изгледа от главата до петите.

– Вие сте Карън Лорънс, нали? – попита той, при което тя се усмихна. Очевидно трите часа, прекарани при Бъни, си заслужаваха. Бе изтърпяла косата си с маска, лицето – намазано с нещо подобно на кал, а после още три часа пробва целия си гардероб.

Макалистър я информира, че ще работи по време на целия полет до Вирджиния, и отново се зае с документите, ала този път поглеждаше от време на време и към нея. Тя трябваше да си признае, че се почувства поласкана.

Седеше в самолета до него, пиеше портокалов сок и беше отегчена до смърт.

– Мога ли да ти помогна с нещо? – попита и кимна към книгата.

Той ѝ се усмихна по начина, по който мъжете имаха предвид, че жената е красива и Бог е забравил да я дари с мозък.

– Ако бях взел компютър, можех да се възползвам от услугите ти, но за съжаление не съм. Нямам нищо за теб. Аз трябва да взема някои решения.

„А, да – помисли си тя, – мъжка работа.“

– Като например? – не се отказа Карън.

Едва забележимо се смръщи. Очевидно предпочиташе жените да мълчат.

– Покупки и продажби, нищо особено – каза бързо с тон, който я предупреждаваше да не задава повече глупави въпроси.

– И какво точно смяташ да купуваш и да продаваш тази сутрин?

Той съвсем се смръщи. „Любовта е такава глупост“ – помисли си тя. Ако Рей я бе погледнал по този начин, веднага щеше да отстъпи, ала

Карън не се страхуваше от мъжа до себе си.

Когато осъзна, че тя няма намерение да приключи с въпросите, той процеди:

– Смятам да откупя малка издателска къща.

– А – рече тя, – „Коулман енд Браум Прес“. Художественото им оформление е ужасно. Издадоха хубави исторически книги, но кориците им бяха толкова непривлекателни че едва ли някой се е излъгал да ги купи.

Макалистър сякаш ѝ нареди да си гледа работата.

– Ако реша да я купя, ще наема друг художник.

– Едва ли. Издателят спи с художника.

Той тъкмо отпиваше от портокаловия сок и едва не се задави.

– Какво?

– Бях любопитна и когато секретарката на издателя дойде, за да ти донесе финансовите отчети, я попитах дали ще обядва с мен. Тя ми разказа, че издателят – който е женен и има три деца – има дългогодишна връзка с художничката. Ако я уволни, любовницата му ще го издаде пред жена му, а нейното семейство е собственик на издателството. Много неприятна ситуация.

Мак примигна срещу нея.

– И какво препоръчваш? – попита той саркастично.

– Купи издателството, назначи компетентни хора. Обедини малките исторически книги в една поредица и ги продай на училищата в Колорадо като учебник по история. В момента се изкарват добри пари от това.

Мак внимателно я изгледа.

– И стигна до този извод само защото си била любопитна.

Карън си помисли, че никога не ѝ е липсвал Рей толкова много както сега. Рей обичаше да я слуша, одобряваше идеите ѝ. За съжаление бе установила, че повечето мъже са тесногръди. Макалистър не правеше изключение.

– От какво друго се интересуваш? – попита той. – Двигатели с вътрешно горене? Изкуствени торове?

Осъзнаваше, че тонът му е ироничен, но в същото време искаше да научи повече за нея.

– Интересувам се от местните малки предприятия.

– Като например? – попита той и повдигна вежда.

– „Лоусънс Департмънт Стор“ – бързо изрече тя.

Той се усмихна снизходително.

– Песента му е изпята. Вече имам добро предложение от „Глитър

енд Сас“.

– За магазините, които продават кожени и метални изделия ли? – попита тя.

– По-скоро кожа и стъklarия. – Той се облегна на седалката и я погледна снизходително. – И на кого ще го продадеш, ако не е тайна? – Когато не му отговори, той се усмихна. – Хайде, де, не ме карай да тръпна в очакване. Ако ще ме учиш как да си върша работата, не ти преци да ми дадеш някой и друг ценен съвет.

– Добре – каза Карън накрая. – Ще отворя магазин за бебета.

Мислеше, че ще ѝ се изсмее, ала той не го направи, а търпеливо очакваше обяснението ѝ. Тя си пое въздух и продължи:

– В Англия съществува верига магазини „Майчина грижа“, които продават всичко от А до Я за бебетата: мебели, пелени, дрехи за бременни, специални раници, колички, въобще всичко, за което можеш да се досетиш. В Америка трябва да обиколиш няколко места, за да си набавиш всичко необходимо, а когато си в осмия месец, краката ти са подути и имаш две деца, едва ли ще ти е лесно да се влачиш от магазин в магазин. Не че знам това от опит, но все пак ще е чудесно и невероятно удобно за майките, ако направим такъв магазин.

– И как ще го наречеш? – попита я тихо.

– „Храм на майката“.

Макалистър извади лист хартия и химикалка от куфарчето и ѝ ги подаде.

– Ето. Напиши ми всичко, което мислиш за „Коулман и Браум“. Всички клоки, идеи. Искам да знам как да го превърна в печелившо издателство.

Карън не успя да скрие усмивката си. Шестото ѝ чувство ѝ подсказваше, че той за пръв път се интересува от мнението на жена относно сделките си. Филиалът „Монтгомъри-Тагърт“ бе сравнително малък и в управлението работеха няколко жени, но всеки знаеше, че Макалистър Тагърт зачита само своите закони. Вбесяваше подчинените си с ината си да върши всичко сам. Да не говорим, че още повече ги вбесяваше, защото винаги се оказваше прав.

Ала сега той искаше да чуе нейното мнение.

– Тъй вярно, сър! – каза тържествено Карън и започна да пише, като с периферното си зрение забеляза, че той се усмихваше.

Ако Карън бе очаквала малко внимание и загриженост от страна на

Тагърт, бе сгрещила, тъй като през времето, когато не се занимаваше с документите си, той разговаряше по телефона. С една ръка държеше книгата, с другата се хранеше. Когато кацнаха на летището в Дълес, извън щата Вашингтон, той ѝ подаде три столарови банкноти с обяснението:

– Какви обирджии само! – И кимна към лентата за багаж.

Карън се изкушаваше да даде на носача една от банкнотите, ала вместо това тя извади пет долара от джоба си и след това се опита да намери Тагърт. След малко той се появи с ключ от кола под наем. Те бързо излязоха навън и вдъхнаха студения въздух.

Почувствала уютната топлина на колата, на нея ѝ се стори, че да бъде до него е много интимно преживяване и се опита да измисли за какво да говори.

– Ако ще играя ролята на твоя годеница, не трябва ли да науча повече за теб?

– Какво точно искаш да знаеш? – попита той с тон, който Карън ненавиждаше.

– Нищо особено. Предполагам това, че си богат, с достатъчно за всяка жена.

Очакваше, че забележката ѝ ще го накара да се засмее или да ѝ отвърне нещо саркастично, ала той гледеше право напред. Изглеждаше съсредоточен върху нещо. До края на пътуването им Карън предпочете да мълчи. Реши, ако я попитат защо ще се омъжва за М. Дж. Тагърт, да отговори:

– Заради издръжката след развода.

Мак караше през високите склонове от Вирджиния до Александрия, после покрай гори и прекрасни къщи, докато стигнаха до покрит с чакъл път и направи рязък десен завой. След известно време пред тях се появи къща, в която всички момиченца мечтаят да прекарат Коледа: триетажна, с високи колони и идеални прозорци. Карън вече очакваше Джордж и Марта Вашингтон да ги посрещнат.

На предната морава бе оживено – някои играеха футбол, други събираха дърва, а останалите просто се разхождаха. Като че ли навсякъде имаше деца.

В момента, в който Мак паркира колата, бяха заобиколени от неговите приятели. Отвориха вратата и издърпаха Карън. Представиха ѝ се – Лора, Дебора, Лари, Дейв и...

Очарователен мъж я грабна и я целуна звучно по устата.

– О! – бе единственото, което Карън можа да промълви, като не

откъсваше очи от него.

– Аз съм Стив – поясни той. – Младоженецът? Мак нищо ли не ви разказа за мен?

Тя въобще не мислеше какво говори:

– Тагърт никога не ми говори, освен ако не иска нещо – изтърси, после се опомни. Тези хора бяха негови приятели, какво щяха да си помислят за нея!?

За изненада на Карън всички избухнаха в истеричен смях.

– Мак, най-накрая намери жена, която да знае какво представляваш – изкрещя Стив и прегърна Карън, след което я прегърна и красива жена. Двата я поведоха към къщата. Всички се смееха.

Минаха покрай величествени стаи – истински рай – с огромни камини, които жизнерадостно горяха, после се изкачиха по голямо стълбище, минаха през две фойета и спряха пред широка бяла врата. Стив я отвори.

– Той е изцяло твой – каза, като не преставаше да се смее, след това я бутна вътре и затвори вратата.

Тагърт беше в стаята, багажът им почти бе подреден, а леглото бе само едно.

– Станала е грешка – каза тя.

Мак се намръщи, като гледаше леглото.

– Опитих се да избегна това, ала бе невъзможно. Къщата е препълнена. Всички легла, дивани или кушетки са заети. Слушай – продължи намръщен, – ако се страхуваш, че през нощта ще те нападна, ще се опитам да ти потърся хотелска стая.

Нещо в отношението му към нея винаги я тласкаше към грешния път, бе склонна на още повече грешки.

– Поне къщата е пълна, ако викам, все някой ще ме чуе.

Той бегло се усмихна и започна да разкопчава ризата си.

– Ще си взема душ. Сватбената репетиция е след час.

Макалистър не я изпускаше от поглед, като че ли очакваше, че тя подобно на героиня от ренесансов романс ще изчезне от стаята само при мисълта, че някой мъж се съблича.

– Внимавай с парата, да не запотиш огледалото – каза тя с вдигната глава и се обърна така, сякаш да дели стаята и леглото си с непознат мъж бе най-обикновено нещо.

Доволен от себе си, той влезе в банята и остави вратата леко откритата, за да не се събира пара.

Карън се опита да спре треперенето на тялото си. Стаята беше

прекрасна, всичко бе покрито със зелена коприна, мебелите бяха от столицата, а когато чу водата в банята, тя спокойно разопакова нещата си. Едва когато приключи, забеляза, че по навик бе разопаковала и багажа на Тагърт. Беше подредила обувките му в гардероба до нейните. Идеше й да заплаче от безумната си постъпка. От толкова отдавна не бе споделяла живота си с мъж.

Когато се обърна, видя Тагърт – стоеше пред нея с влажна коса, увил едрото си тяло с халат, и я наблюдаваше.

– Аз... ъ-ъ-ъ... не исках да ти подреждам нещата, но аз... По навик – успя най-накрая да обясни и изтича в банята, като затвори вратата след себе си.

Нарочно се забави възможно най-дълго и когато влезе отново в стаята, той вече бе излязъл. Облече се светкавично и се спусна по стълбите, за да се присъедини към останалите на сватбеното тържество. Тръгнаха към църквата за репетицията.

По пътя Карън се дразнеше все повече и повече от поведението на Тагърт. Ако наистина за пред другите бе негова годеница, защо не проявяваше поне някакво внимание към нея? Беше я оставил пред входа сама сред непознати. Не е за чудене защо толкова жени бяха отказали да се омъжат за него. Несъмнено всички те са били чувствителни и интелигентни.

Репетицията мина гладко, като се изключи краят й, когато Тагърт трябваше да излезе пръв, да отиде до центъра, да хване под ръка Карън и да я изведе навън. Може би не бе обърнал внимание какво му бяха казали, но той излезе сам.

Това бе камъчето, което обърна колата.

– Нали знаете какъв е Тагърт? – рече тя. – Мисли си, че единственият достоен партньор за него е самият той. Не вижда по-далеч от носа си.

Всички в църквата избухнаха в смях, Тагърт се обърна и разбра, че е сгрешил. С изключителна галантност той се върна, поклони се и подаде ръка на Карън.

– Отмъщаваш си, задето си работила извънредно през уикендите? – прошепна той.

– Отмъщавам си заради всички плахи жени, които си измъчвал – рече тя и се усмихна кокетно.

– Не съм чудовището, за което ме мислиш.

– Ще видя дали Илейн мисли така. Между другото кога ще дойде тя?

Като видя изражението на лицето му, осъзна, че е била груба, и съжали за забележката си.

– На Коледа – отвърна той и се извърна.

Вечерята бе шумна, всички разказваха едновременно къде, с кого и как са прекарвали летните си почивки. Отначало Карън поглеждаше към храната, слушаше ги, но не участваше в разговорите им, тъй като се чувстваше като аутсайдер. Тагърт седеше в противоположния край на голямата маса и също мълчеше. От време на време Карън поглеждаше към него, като си мислеше, че я наблюдава, ала той извърещаше погледа си толкова бързо, че тя не бе сигурна.

– Карън – повика я една от жените и цялата маса утихна. – Къде е годежният ти пръстен?

Тя не се замисли нито за миг:

– Тагърт е изкупил всичките, така че сега чакаме новите поръчки. Нали знаете, че изкупува всички диаманти, където влезе.

Прозорците на ресторанта щяха да се взривят от гръмкия смях на гостите. Дори и Мак се засмя, когато Стив, който седеше до него, го тупна заговорнически по гърба.

Някой се обади:

– Мисля, че трябва да задържиш настоящата си годеница, Мак. По всичко изглежда, че вкусът ти към жените се подобрява.

До края на вечерята не оставиха Карън на мира. Двете жени срещу нея ѝ задаваха какви ли не въпроси – с какво се занимава, къде е израсла. Когато им каза, че Мак ѝ е шеф, те бяха толкова впечатлени, че поискаха да узнаят какво е усещането да работиш за него.

– Чувствам се самотна и непотребна – отвърна тя. – Той не се нуждае от никого, само от време на време пиша някое и друго писмо.

Тагърт довърши вечерята си, без да промълви дума, ала Карън усещаше погледа му върху себе си и дори когато Стив се наведе към него, за да му каже нещо, той не откъсна очи от лицето ѝ.

Когато останаха сами в „тяхната“ стая, Карън осъзна, че е отишла твърде далеч.

– За тази вечер... – започна, когато той излезе от банята и мина покрай нея. – Може би не биваше да...

– Искаш да ме ядосаш ли? – попита той, а лицето му бе на милиметри от нейното.

Карън си помисли, че той има прекрасни устни. Ала се опомни бързо и отвърна:

– Не, разбира се, че не.

– Добре. Сега, къде си дянала анцуга ми?

– Не е ли малко късничко за спорт? – попита, без да се замисля. Къде, как и какво правеше той не я засягаше.

Мак се ухили дяволито:

– Другата алтернатива е да спя гол.

– Третото чекмедже вляво – бързо отговори и се втурна в банята.

Когато излезе, облечена в старомодна нощница от бял памук, той вече си бе легнал. В средата на леглото имаше дълга възглавница, която го разделяше на две.

– Откъде я намери?

– Откраднах я.

– Предполагам, че някой беден човечец в момента спи без възглавница.

– Искаш ли да я върна? Така ще можем да обсъдим сериозно онова за бурканчето. Може би има и друг начин...

– Лека нощ – рече тя твърдо и му обърна гръб. Преди да заспи, се усмихваше.

ТРЕТА ГЛАВА

Карън се събуди и видя до себе си красив мъж с пухкава бяла хавлия около кръста си. Стоеше пред огледалото и се бръснеше. Преди да се разбуди напълно и да си спомни къде се намира, си представи как той се приближава към нея, целува я, захвърля хавлията и ляга до нея. Тя си спомни какво е усещането да си в обятията на мъж, да чувстваш тялото му, топлината на кожата му, да усещаш тежестта му върху себе си...

– Искаш ли да ми кажеш какво си мислиш? – попита той, без да се обръща. Наблюдаваше я в огледалото.

Обърна се, за да не види зачервеното ѝ лице, стана от леглото, грабна халата си и застана пред гардероба.

– Какво ще правиш днес? – попита той, като излизаше от банята.

Карън отвори вратата на гардероба, за да се скрие от погледа му. Всеки ден ли тренираше? Нямаше друго обяснение, такова тяло не се поддържа лесно. Този меден цвят на кожата дали беше естествен?

– Ще пазаруваш ли? – попита я той и застана зад нея. – Коледно пазаруване?

– Аз, а-а-а – промълви тя, загледана в дрехите си. – Да, коледно пазаруване. И сватбен подарък. – Пое си дълбоко въздух. Трябваше да се стегне! Обърна се и го погледна право в очите.

– Утре е Коледа, а аз ще прекарам празника с тези хора, така че не мога да се появя с празни ръце. Можеш ли да ми препоръчаш някой търговски център наблизо?

– „Тайсънс Корнър“ – отвърна бързо той. – Един от най-добрите в страната. Аз също трябва да купя подаръци, така че ще те придружа.

– Не! – изрече Карън, преди да се усети. – Имам предвид, че се концентрирам по-добре, когато съм сама. – Знаеше, че лъже. Още повече да купуваш коледни подаръци сам бе неприятна работа.

– Как ще ги запомниш всичките? Даже не знаеш колко деца са? Нали искаш да купиш нещо за децата?

– Напиши ми имената им и аз ще се оправя. – Не желаше да прекара деня с този мъж – все по-трудно ѝ беше да откъсва очи от великолепните му мускули и мъжествените му гърди.

– Нямам химикал – извини се той усмихнат. – Помня всичко.

– Можеш да ми продиктуваш всички данни, не се притеснявай. Освен това не ти ли се иска да поиграеш футбол с момчетата?

– Аз съм един дебел, стар и изгубил форма чиновник, ще ме съсият.

Карън се засмя, тъй като той бе с най-впечатляващото тяло сред гостите.

Без да чака мнението ѝ, той измъкна един халат от гардероба, облече го, а после я целуна по страната.

– Ще ми избереш ли дрехи? Трябва да се обадя на две-три места. Ще те взема след половин час.

Преди да успее да протестира, той излезе от стаята. Разбира се, помисли си тя, феминистките по целия свят щяха да изтръпнат при мисълта, че именно тя ще определи какво ще бъде облеклото на самоуверения, арогантен и капризен Мак Тагърт. Докато размишляваше над тази идея, вече бе измъкнала тъмни вълнени панталони, италианска риза и прекрасен английски пуловер. Постави ги върху леглото и се запъти към банята.

Час по-късно, след като закусиха бързо, двамата с Мак се запътиха към колата под наем. На моравата младоженецът и другите мъже играеха футбол. Стив извика силно на Мак да се присъедини към тях.

– Изнудва ме да пазарувам е нея – изкрещя му Мак.

– Ха-ха! – изсмя се Карън, преди още да се е качила в колата. – Като че ли ми е притрябвал мъж, за да мога да пазарувам! Какъв абсурд! Истината е, че го е страх да остане с вас, за да не му смачкате фасона.

Без да обръща внимание на смеха на мъжете, Мак извика:

– Какъв сватбен подарък искате да ви купим?

– От теб ли, Тагърт? – извика Стив. – Ламборджини. Ала от прекрасната ти годеница ще приема всяко нейно предложение.

– Ще го запомня – извика един от мъжете, после всичките започнаха да подсвиркват.

Карън се почувства поласкана и дари младите мъже на моравата с ослепителна усмивка, която стана още по-ослепителна, щом забеляза, че Мак е помръкнал.

– Каква очарователна компания – заключи тя и се качи в колата.

Мак, който се бе извърнал, за да гледа през задното стъкло, докато маневрираше и се опитваше да избегне многобройните превозни средства на моравата, не ѝ отговори.

Може би, защото приятелите му бяха флиртували с нея или защото това бе жегнало самолюбие му, когато пристигнаха в търговския център „Тайсънс Корнър“, Карън бе в страхотно настроение.

– Откъде започваме? – попита, щом влязоха в магазина. Вдигна

глава към него, а той само сви рамене – знак, че тя решава.

– Време е да впрегнем слона – промърмори тя.

– Моля – рече той високомерно.

– Така казвах винаги, когато пазарувахме със съпруга ми. Той откъсваше да взема участие в купуването на подаръците, затова само носеше всички торбички, които му подавах. И аз го наричах моя добър слон.

Като че ли Мак обмисляше думите ѝ за известно време, след което тържествено вдигна дясната си ръка, стисна юмрука си и бицепсите му се очертаха под пуловера.

– Ще нося всичко, което успееш да натовариш върху мен.

Карън се засмя.

– Ще проверим тая работа. Между другото, като стана дума, че „ние“ ще пазаруваме, кой ще плаща за подаръците?

– Аз – въздъхна той, сякаш винаги бе плащал и най-малката ѝ прищявка.

– Чудесно – рече тя и тръгна към „Нортстръмс“. – По мой вкус, с твои пари.

– Само ми дай един фъстък и ще съм доволен – рече той зад нея.

След три часа Карън бе на ръба на силите си, но ликуваше. Напълно бе забравила усещането да пазаруваш с мъж. Той никога няма да губи време, за да обмисля какво да предпочете. Или казва „това“, или „какво значение има“. А когато трябваше да даде мнението си за избор на подарък, едва ли бе в състояние да го направи, щом минаваше покрай музикалния магазин. Главата му бучеше. Карън два пъти го хвана да почиства, седнал на пейките, заобиколен от покупките, докато тя пазаруваше сапуни, лосиони, кошнички с плодове и сирена. Едва успя да го изкара от магазина „Ранд Макноли“, откъдето купи страхотна компютърна игра – пзъл на Емпайър Стейт Билдинг. Посетиха и деветте магазина за играчки и пазаруваха от всичките, купиха толкова подаръци, че Карън се съмняваше, че ще има на кого да ги подаряват.

– Включен ли е обяд в пазаруването? – попита той, след като излязоха от последния магазин за играчки.

– Сигурен ли си, че си гладен? Мисля, че забравихме една количка в последния магазин. Искаш ли да се върнеш да я вземеш?

– Искам храна, жено! – изпъшка той и се насочи към кафе „Нортстръмс“, където си поръчаха обяда, взеха напитките си и намериха места, където Мак можеше да остави всичките покупки. Той така и не позволи на Карън да носи нищо.

– Ти си добро слонче – похвали го тя, когато седнаха. Усмивката ѝ

бе ослепителна.

След като се настаниха удобно, Мак я погледна.

– И така, завърши ли плана за универсалния магазин „Лоусънс“?

Карън бе в страхотно настроение, за да лъже:

– Няма нужда да ме покровителстваш. Също така не си задължен да слушаш глупавите ми идеи. Въпреки че днес се забавлявахме страхотно и двамата знаем, че щом се върнем в Денвър, ще се сложи край на всичко това. Ти си шефът, а аз съм само машинописка.

– Само машинописка, така ли? – попита той, вдигна вежда и извади от джоба на ризата си няколко сгънати факса.

– Ти, съпругът ти и Стенли Томпсън сте били шест години собственици на „Томпсънс Хардуер“. Като благодарение на теб и на съпруга ти магазинът е работил успешно. Стенли Томпсън е бил само бreme за вас. – Мак продължи, а Карън го гледаше изумена. – След като сте се оженили, Рей е работил на две места, докато ти си се занимавала с машинопис у дома. Двамата сте пестели всеки цент, за да изкупите половината от „Томпсънс Хардуер“ и сте изправили бизнеса на крака. Рей е разбирал от техника, ти – от всичко останало. Ти си рекламирала магазина така, че да привлечеш повече клиенти, и си боравила с парите, като си казвала на Рей с колко разполага и какво може да си позволи. Било е твоя идея да разширите магазина и да построите център с малка градина, като привлечете повече жени. Оказва се, че те ви носят повече печалба. След смъртта на Рей ти разбираш, че единственият начин, по който Томпсън е бил склонен да продава, е било при условието, че при смъртта на Рей той ще получи частта си обратно за петдесет хиляди.

– Беше напълно справедливо, когато сключихме сделката – защити се Карън, тъй като Мак си мислеше, че договорът, който е подписал Рей, не е добър.

– Да, по време на покупката половината от магазина е струвала едва трийсет хиляди, но когато съпругът ти катастрофирал, вие сте развили бизнеса толкова добре, че тази половина е струвала цяло състояние, много повече от петдесет хилядарки.

– Можех да остана в бизнеса като пълноправен партньор – добави Карън мило.

– Ако споделяш леглото на Стенли Томпсън?

– Значи и ти си вреш носа в чуждите работи, така ли?

– Просто бях любопитен – намигна ѝ той. Миг по-късно храната им бе сервирана. Когато сервитьорката си тръгна, Мак добави: – Искат ли да ми кажеш за идеите си за магазина, нали?

– Всъщност не ми остана много време да мисля, имам само няколко идеи – обясняваше Карън, докато си играеше със сламката в чашата си.

Мак се изсмя и ѝ подаде химикалка и салфетка.

– Ако имаше неограничени средства и притежаваше универсалния магазин „Лоусънс“, какво щеше да направиш?

Карън се поколеба, но не за дълго. Истината бе, че тя бе мислила за това.

– Ще направя детска площадка в центъра на магазина, така че майките да могат да наблюдават децата си през цялото време. Ако на майките им е необходимо повече време за пазаруване, ще закача специални етикети на малчуганите, нали се сещаш, като на дрехите в универсалните магазини. Така че, ако децата излязат извън детската площадка или пък някой ги отвлече, ще се включи алармата, ако напуснат магазина.

Мак не каза нищо, а въпросително вдигна вежди.

– Хората слагат тези етикети на дрехите, за да не ги крадат, а децата са къде-къде по-важни от някакви си ризи, нали? А как може жена да пробва дрехи, ако четиригодишен хлапак непрекъснато ѝ крещи? – Хапна малко от ястието си и продължи: – Около площадката ще има различни отдели и щандове: дрехи за бременни, мебели, дрешки и принадлежности за новородените, книги за отглеждане и възпитаване на децата, въобще всичко, за което се сетиш. Също така продавачите ще са квалифицирани и изключително любезни. И дебели.

Мак снизходително се усмихна.

– Не, говоря сериозно. Зълва ми роди съвсем наскоро и непрекъснато се оплаква, че продавачките страдат от анорексия и я съжаляват, когато ги попита дали имат по-големи номера. Имам безплатни брошури от местни организации, на които жените могат да позвънят, ако се нуждаят от помощ или информация. Разбира се, в случай на злополуки в магазина ще се обадим на лекар. И...

Карън спря, защото забеляза изражението на лицето му. Той ѝ се подиграваше.

– Значи не си имала време да помислиш, а?

Тя се усмихна:

– Е, добре де, само малко.

– Къде са финансовите ти съветници? Само не ми казвай, че не си изчислила колко ще ти струва отварянето на такъв магазин.

Карън преглътна няколко хапки и продължи:

– Направих няколко груби сметки.

– Когато се върнем в Денвър, ги искам върху бюрото си и ще... –

Той замълча, тъй като младата жена извади дискета от чантата си. Мак я взе, погледна я и се намръщи. – Кога смяташе да ми покажеш това?

Карън знаеше какво има предвид. Той си мислеше, че това е причината, за да се съгласи на извънредна работа през уикенда. Карън бе една от стотиците, които искаха да се срещнат с него или да му изпратят своите планове за забогатяване. Тя грабна дискетата от ръцете му.

– Въобще не съм искала да ти го показвам. Милиони хора по света имат своите мечти и те никога не се осъществяват. Това са мечти.

Ядосана, грабна чантата и палтото си от стола.

– Извини ме, но мисля, че всичко това бе грешка. Смятам, че е по-добре да си вървя.

Мак я хвана за рамото и я накара да седне.

– Съжалявам. Извинявам се. Наистина, най-искрено се извинявам.

– Ще ме пуснеш ли?

– Не, няма, защото ще избягаш.

– Тогава ще викам.

– Не, няма да го направиш. Ти позволи на Стенли Томпсън да те ограби и не си споменала, за да не правиш сцени пред семейството му. Карън, определено не си от жените, които крещат.

Тя погледна едрата му мургава ръка, която държеше китката ѝ. Беше прав. Тя не беше такава, не беше борец. Може би винаги се е нуждаела от някого като Рей, който да я подкрепя и да я уверява, че е способна да върши всичко, за да повярва тя в себе си.

Мак раздвижи ръката ѝ и склучи пръстите си с нейните, така че Карън нямаше никакви шансове да избяга.

– Виж, Карън, знам какво мислиш за мен, но грешиш. Споделяла ли си идеите си за магазина с някого?

– Не – отговори тихо тя.

– Ти си мислела за тази възможност още преди Рей да почине. Сподели ли с него?

– Не. – Дватама с Рей имаха достатъчно работа покрай магазина за техника. Карън не възнамеряваше да го занимава с идеите си, с желанието си за нещо различно.

– Тогава съм поласкан, че ми имаш доверие – каза Мак, а когато тя го погледна подозрително, той отвърна: – Наистина е така. – Замълча и погледна към склучените им ръце. – Всички тези предбрачни договори бяха само за да проверя дали те ще подпишат.

Карън го изгледа недоверчиво.

– Честно. Ако някоя от тези жени бе подписала, щях да ги скъсам

на минутата. Ала всичко, което чух, бе „Татко няма да ми позволи“ или „Адвокатът ми ме съветва да не подписвам“. Единственото, което исках, е да се уверя, че жената иска мен, а не семейното състояние.

– Доста гаден трик, не мислиш ли?

– Не и по-гаден от този да се ожена и след четири години да се разведе. А ако имаме деца?

Карън неволно погали ръката му.

– А какво стана с Илейн?

– Илейн беше различна – отвърна той и отдръпна ръката си от нейната.

Карън тъкмо отвори уста, за да зададе още въпроси, когато Мак я попита:

– Готова ли си? – Но по тона, с който го изрече, й се стори по-скоро заповед, а не въпрос.

След няколко минути те продължиха да пазаруват. Мак вървеше пред нея, натоварен с торбите. Карън го следваше умислена – изведнъж дъхът ѝ секна от най-прекрасния магазин за бебешки дрешки, който някога бе виждала.

– Искаш ли да влезем – попита нежно той зад нея.

– Не, разбира се, че не – остро изрече младата жена и се обърна.

Ала Мак ѝ препречи пътя.

– Наистина, не искам... – започна тя, ала вече бе в магазина. Не си позволяваше да влиза в детските магазини много често, тъй като едва ли щеше да има деца.

Затова сега тръгна към красивите дрешки, поставени по рафтовете.

Мак, който се бе освободил от товара си с помощта на любезната продавачка, се приближи към Карън.

– Не тези. Първородните наследници на Тагърт винаги са момчета.

– Всяко правило си има изключение – отвърна тя, като взе бяла памучна рокля с избродирани бледорозови и сини цветя на ръкавите.

– Виж, това е къде-къде по-добре – рече той и ѝ подаде ризка на сини и червени ивици. – Футболен екип.

– Няма да позволя на сина ми да играе футбол – възрази тя, остави роклята и се загледа в бели костюмчета, които като че ли бяха шити за малки принцове. – Освен това футболът е опасен.

– Той е и мой син, така че...

Изведнъж до съзнанието на Карън достигна фактът, че те говореха за бебето, което щяха да имат, но то нямаше да е тяхно. Не и в истинския смисъл. Щеше да бъде... За да спре опасните мисли, бързо излезе от

магазина. Стоеше пред витрината на „Брентанос“, когато Мак я откри.

– Имаш ли нещо против, ако седнем за малко? – попита той. Карън само сведе глава. Още изпитваше срам от това, което се случи в бебешкия магазин, не бе способна да говори.

Тя седна, а Мак започна да трупва покупките около нея, после отиде да купи сладолед и за известно време седяха мълчаливо.

– Защо със съпруга ти не сте имали деца? – внимателно попита той.

– Мислехме си, че разполагаме с цялото време на света, затова го отложихме – отговори тя.

След миг Мак попита:

– Много ли го обичаше?

– Да, много.

– Тогава е бил щастлив човек. – Той взе ръката ѝ. – Завиждам му.

За миг Карън погледна в очите му и за пръв път откакто Рей почина, тя видя друг мъж. Не че поставяше Рей на пиедал и сравняваше останалите мъже с него, не. Карън видя Мак Тагърт, единствен и неповторим. Помисли си, че би могла отново да обича, и в този миг ледът, който бе сковал сърцето ѝ, се разтопи.

– Карън, аз... – започна Мак и се приближи към нея, като че ли възнамеряваше да я целуне точно в средата на търговския център.

– О, Боже! – възкликна тя. – Виж колко е часът! Имам час при фризьора за сватбата довечера, едва ли ще успея да стигна навреме. Тук в търговския център, но на друг етаж, така че по-добре да тичам.

– Кога си уреди час? – попита той изумен. Приличаше на ревнив съпруг, от когото не бе поискала разрешение.

– Някъде между магазините за детски играчки. – Тя се изправи. – Трябва да вървя. Ще се срещнем тук след два часа – извика и изчезна зад ъгъла.

Истината бе, че трябваше да е при фризьора след половин час, ала тя искаше да купи коледен подарък за Мак. И естествено, трябваше да избяга от него за малко. Не бе възможно да се влюби в мъж като Мак Тагърт. „Вие сте от различни класи, Карън“ – опомни се тя. Мъж като него имаше нужда от жена, чийто баща например е посланик в някоя величествена и екзотична държава, жена, която да може да различи видовете хайвери, марката шампанско, която да може... да може...

„Идиотка!“ – изруга се наум тя. Всъщност се оказваше, че прилича на всички лекомислени жени от компанията, които си въобразяваха, че са влюбени до уши в него. Или по-зле. Въобразяваше си, че той е влюбен в нея.

След два часа, когато се срещнаха, тя бе успяла да възвърне самообладанието и здравия си разум. Видя го да седи на пейката. Изглеждаше доволен.

– Какво си правил? – попита тя подозрително.

– Просто дадох подаръците да се опаковат, сложиха им поздравителни картички и сега всичко е натоварено в колата.

– Впечатлена съм – възкликна Карън изумена.

– Престани да ми се присмиваш, а да тръгваме – рече той и я хвана за ръка. – Това лак ли е на косата ти? Или са ти сложили перука?

– Да, лак е и мисля, че изглежда възхитително.

– М-м-м – бе единственият коментар.

В къщата цареше хаос. Всички тичаха и се препъваха, за да се приготвят за церемонията. Като че ли всеки бе изгубил безценните си дрехи и бе изпаднал в истерия. Когато Мак затвори вратата на „тяхната“ спалня, като че бяха попаднали в рая на спокойствието, а когато Карън излезе от банята, цялото легло бе отрупано с кутии и торби, пълни с дрехи.

– Всичко това пристигна, докато ти беше в банята – каза той и преди да му отговори, Мак влезе под душа.

В една от кутиите имаше бяло копринено бельо: дантелен сутиен, бикини и бели чорапи с дантела. Не знаеше, че заедно с роклята се купуваше и бельото.

– Нали не си имала време да видиш всичко – каза Мак, когато се появи в стаята.

– Но...

– Обличай се!

Като взе бельото, после и роклята, която бе ушита от стотина метра шифон, тя погледна към тяхната баня, след това отново към обемната премяна.

– Няма да те нападна, ако те видя по бельо – но само ако и ти обещаеш същото – заяви Мак.

Карън искаше да протестира, но после дяволито се усмихна.

– Добре, печелиш – отвърна, взе бельото и се запъти към банята. След няколко минути се появи гримирана, само по бельо – също така бе убедена, че изглежда фантастично. Не можеше да се похвали с едър бюст, но пък не бяха малко хората, които ѝ казваха, че има крака на топмодел.

– Знаеш ли къде... – попита Мак и се обърна към нея, а Карън почувства огромно удовлетворение, когато забеляза как Мак преbledня. Бе вперил поглед в нея, а дъхът му секна.

– Какво дали знам къде е? – попита невинно тя.

Ала Мак не промълви и дума. Стоеше, гледаше я и се бореше с ръкавелите.

– Искаш ли да ти помогна? – попита Карън и тръгна към него, докато той я изпиваше с поглед. Сложи ръкавелите му по възможно най-съблазнителния начин и попита: – Нещо друго, с което да съм от полза?

Когато Мак остана безмълвен, тя се обърна и се отдалечи от него, като знаеше, че отзад изглежда също толкова добре, колкото и отпред. „Добре, че са измислили фитнеса“ – помисли си тя.

Нямаше повече време да мисли, тъй като в този момент Мак я хвана за рамото, притегли я в обятията си и я целуна. Почти бе забравила колко сладка може да бъде една целувка.

Той я целуна продължително и всеотдайно, а едрите му ръце галеха тялото ѝ и го притегляха към неговото.

Някой потропа на вратата и ги извика:

– Готови ли сте за църквата?

Карън не бе сигурна какво се бе случило. Тя се отдръпна от прегръдката му, при това с най-голямо неудоволствие. Сърцето ѝ биеше неудържимо.

– Трябва да се обличаме – успя да промълви, докато Мак не свалеше поглед от нея. С треперещи ръце Карън вдигна роклята и се опита да я облече така, че да не развали прическата си. Не се изненада, когато Мак ѝ помогна да се облече и после дръпна ципа ѝ отзад. Стори ѝ се напълно естествено да му помогне със смокинга. Малко преди да тръгнат, той ѝ каза:

– Едва не забравих да дам подаръка за шаферката. – Извади от джоба си огърлица от два реда перли и обици – издължени перлени капки.

– Прекрасни са – каза Карън. – Перлите изглеждат като истински.

– Нали? – рече той, закопча огърлицата и ѝ сложи обичите.

– Отиват ли ми? – попита Карън развълнувана.

– Ще засенчиш булката.

Може и да беше клише, но начинът, по който ѝ направи комплимент, я накара да се чувства най-желаната жена.

Сватбата бе прекрасна. Въпреки безпорядъка при приготовленията церемонията мина като по вода, залата кънтеше от смехове и шампанското не спираше да се лее. Мак изчезна с група мъже, които не бе виждал от години, и за кратко Карън остана сама на масата.

– Можеш ли да танцуваш?

Карън вдигна очи и срещна тези на Мак.

– Няма ли го това в доклада за мен? Или шпионите ти забравят такива маловажни дреболии като танците?

Като се смееше, той я дръпна от стола и я поведе към дансинга. Двамата танцуваха превъзходно.

Стив се появи отнякъде с прекрасната си булка Кетрин и заяви на Мак, че иска да си запази следващия танц.

Мак се усмихна:

– Нали знаеш, че омръзвам бързо на жените.

Стив се засмя и се отдалечи, а Карън се ядоса:

– Защо не им кажеш истината? Всички обвиняват теб за разделите.

Той я притегли по-силно в обятията си.

– Внимавай, госпожице Лорънс, струва ми се, че започваш да ме харесваш.

– Ха! Единственото, което искам от теб, е...

– Дете – каза мило той. – Искате дете от мен.

– Само защото си...

– Какво? Интелигентен? Истински принц?

– Ти си като принца в приказките, в мига, в който те целуне жена, се превръщаш в жабок.

– Е, при мен не стана с първата целувка. Искаш ли да пробваме отново?

За миг той я гледаше така, че тя си помисли, че ще я целуне отново. Ала той не го направи, а Карън бе сигурна, че разочарованието е изписано на лицето ѝ.

Часове по-късно Карън се озова сама в спалнята е Мак. Тя излезе от банята, облечена в нощницата си за девственици, той стоеше до прозореца е гръб към нея и се взираше навън.

– Банята е твоя – каза тя.

– Излизам – отговори ѝ студено.

За неин ужас Карън попита:

– Защо? – После сложи ръка на устните си. Това, което той правеше, не ѝ влизаше в работата. Овлada се и се усмихна. – Разбира се – рече и се прозя. – Ще се видим утре сутринта.

Мак я стисна за раменете:

– Карън, не е това, за което си мислиш.

– Нямам право да си мисля каквото и да е. Свободен си да правиш, каквото пожелаеш.

Той я притегли към себе си.

– Ако остана и минута повече в тази стая, ще те любя, знам, че ще го направя. Няма да мога да се сдържа. – Без да ѝ даде възможност за отговор, я остави сама в стаята.

– Правилно – рече Карън на затворената врата. – Следващата седмица ще се върнем към задълженията си и малкият флирт с машинописката ще бъде забравен. По-добре да не рискуваме.

Тя си легна и погледна с огромно разочарование възглавницата, която делеше двете половини на леглото.

След няколко часа Карън спеше толкова сладко, че не чу, когато той се върна, пхна се в леглото, нежно я целуна по челото и се опита да заспи.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В коледната утрин Карън се събуди от виковете. Помисли си, че в къщата има пожар, отметна завивките и побърза да стане от леглото, ала силната ръка на Мак я спря.

– Това са децата – промърмори той, заровил глава във възглавницата.

Виковете се усилиха. Карън се отдръпна от него, но той хвана рамото ѝ и я бутна към леглото. През нощта възглавницата, която ги разделяше, се беше смъкнала по-надолу (или може би някой я беше бутнал) и сега беше някъде в коленете им.

Ръката на Мак се плъзна нагоре към косата ѝ. Лицето му все още бе заровено във възглавницата. Карън се наслаждаваше на черната му лъскава коса, можеше да усети топлината на тялото му. Като че ли в стаята се бе спуснала мъгла, а невъобразимият шум отвън сякаш се чуваше отдалече.

Мак я привлече към себе си така, че лицата им бяха едно срещу друго, докосна устните ѝ със своите и прошепна:

- Деца. Коледа. Нали знаеш колко се радват на празниците?
- Аз нямам братя и сестри. Закусвах и отворях подаръците си.
- М-м-м – беше отговорът му, след което я целуна нежно.

Когато устните му докоснаха нейните, като че ли времето спря: беше в леглото с невероятен мъж, кожата му бе топла, беше ѝ приятно и ѝ се стори толкова естествено. Също толкова естествено тя се плъзна надолу, обгърна тялото му със своето, обхвана врата му с ръце и отвърна на целувката му с голямо желание.

Изведнъж вратата с трясък се отвори и в стаята се втурнаха две деца с играчки в ръце. Смутена, Карън се измъкна от топлата прегръдка на Мак и погледна децата. Момиченцето държеше кукла Барби, облечена в екстравагантна рокля, и цял куп аксесоари, а момченцето – пълна кутия е влакчета.

Вместо да се чувства смутен, Мак продължаваше да целува Карън по врата, докато тя бе наполовина върху него, вперила поглед в играчките на децата.

Преди да го постави на мястото му, тъй като Мак продължаваше да я целува, в стаята влетя още едно дете със самолет в ръка. Изведнъж кукли, влакчета, деца се стовариха върху главата на Мак.

Момиченцето започна да плаче, защото куклата ѝ бе пострадала, а двете момчета се сбиха. Карън стана от леглото и започна да търси частите от играчките.

– Почакай – рече тя на Мак, докато събираше завивките, – в ухото си имаш червена обувчица.

– Не ми е за пръв път – промърмори той, разярен, че децата са ги прекъснали.

Карън го погледна разсеяно и изведе децата от стаята.

Когато останаха сами, Мак безгрижно сложи ръце зад тила си. Наблюдаваше я, докато си взимаше дрехите:

– Нашите деца ще са възпитани.

Карън търсеше колана си.

– Надявам се децата ни да са щастливи и палави и да са... – Изведнъж се изчерви и млъкна. Щом забеляза дяволитата му усмивка, побърза да се втурне в банята, за да се преоблече.

Ала Мак скочи от леглото и я хвана, преди да успее да затвори вратата.

– Хайде, красавице, ще изпуснеш веселбата.

– Не мога да сляза долу по нощница и халат.

– А как мислиш, че ще са облечени останалите – рече той и сграбчи тениската си от стола.

Мак се оказа прав. Под коледната елха цареше пълен безпорядък, имаше цял океан от опаковъчна хартия, а в него плуваха като риби децата. Възрастните си разменяха подаръци и се смееха – не обръщаха никакво внимание на малчуганите.

– А, влюбените птички идват – извика някой. – По-добре побързайте и вижте какво ви е донесъл Дядо Коледа.

– Като ги гледам, май Дядо Коледа си е свършил вече работата – извика друг, което накара Карън да пусне ръката на Мак, която стискаше.

Не ѝ отне много време да си намери място. Седна на пода като останалите. Зарадва се, когато разбра, че все още никой не е отворил подаръците, които двамата с Мак бяха купили, и се наслаждаваше на радостните им лица. Това, което я изненада, бе, че всички започнаха да слагат в скута ѝ пакети. Всички бяха надписани и когато им благодари, успя да забележи обърканите им лица. Погледна Мак.

Бързо разбра какво се е случило. Той седеше до нея, отваряше подаръци, а изражението на лицето му бе по-невинно и от това на децата.

– Значи не си скучал, докато бях при фризьора? – попита тихо тя, за

да я чуе само той. Очевидно бе, че Мак ѝ е купил всичките подаръци, опаковал ги е и ги е надписал, за да си помисли, че са от приятелите му.

Мак не си направи труда да отрича, а само се усмихна.

– Харесваш ли ги?

На пода и в скута ѝ имаше толкова много красиви неща: кашмирен пуловер, музикална кутия, златни обици, копринени чорапи, сребърна рамка за снимки.

– Какво ти подарих аз? – попита Стив.

Карън се засмя:

– Да видим. Мисля, че тези изрязани бикини са от теб.

– Какво? – попита Мак озадачен, после се изчерви и всички избухнаха в смях. – Добре, добре – рече той и прегърна Карън.

Една жена, която бе братовчедка на Стив, я погледна замислено.

– Знаеш ли, Карън, познавам всички бивши годеници на Мак и мога да му кажа честно, че не харесвам нито една от тях, ала теб обожавам. Ти си единствената, която гледа Мак с любов.

– Всъщност съм си забравила контактните лещи – каза Карън – и...
– Всички я освиркаха и тя се изчерви.

Мак я притисна към себе си.

– И така, кога е сватбата? – попита някой.

Мак не се поколеба:

– Веднага, щом я убедя. Дори не носи годежния пръстен.

– Доста се е захабил, като се има предвид през колко ръце е минал – рече Стив и всички се засмяха.

В този миг от кухнята се появи Рита, майката на Стив.

– Престанете! Притеснявате Карън. Освен това се нуждая от помощ в кухнята.

За най-голямо учудване на Карън всички мъже веднага се изнизиха от стаята. Останаха само жените и планина от подаръци и лъскава хартия.

– Този номер минава всеки път – доволно заключи майката на Стив. – Сега, дами, време е да обменим клюките.

Засмени, жените отидоха да се преоблекат и да се заемат със задълженията си. Карън беше сама в спалнята, която делеше с Мак. Хвърли подаръците върху леглото и се замисли. Не ѝ отне много време да разбере, че всичко, което ѝ бе подарено, е от Мак. Беше ѝ любопитно да научи какво бяха подарили на шаферките. Оказа се, че това е станало миналата седмица. Какви са нейните подаръци тогава.

Възникнаха още въпроси относно перлената огърлица и обиците, те

не се включваха в подаръците.

– Ако имаш предвид перлите, които носеше вчера – каза една от жените – и ако те са подарък от Мак, можеш да заложиш живота си, че са истински.

Карън примигна.

– Предполагам, че булката не е купила за шаферките си бяло копирено бельо.

Изрече го повече на себе си, отколкото на останалите жени, ала те я чуха и започнаха да се смеят, при което тя се изчерви.

Сега, когато беше сама, реши да види какво ѝ е купил Мак. Утре щяха да се върнат в Денвър и щяха да се разделят завинаги. Доколкото си спомняше, а и слава Богу, канцеларията ѝ се намиреше на километри от кабинета му.

Обърна се и забеляза плик върху възглавницата, вдигна шала си, който бе хвърлила на леглото, и прочете:

„Весела Коледа, Карън“.

Отвори го и видя кратък договор, подписан от Мак, със свидетел Стив. Набързо го прегледа и осъзна, че ѝ бе даден контрол върху универсалния магазин „Лоусънс“. Мак се задължаваше да осигури капитала, а тя щеше да ръководи фирмата. Изглежда, щеше да има пълна свобода да го ръководи както намери за добре. Трябваше да му върне заема с пет процента лихва, която да започне да тече две години след отварянето на магазина.

– Това е прекалено много – рече тя на висок глас. – Не исках...

Замълча, когато откри и писмо в плика.

Скъпа Карън,

Знам, че отначало ще ти се иска да ми го хвърлиш в лицето, но те умолявам да помислиш. Аз съм бизнесмен, а ти имаш опита и знанията, които са нужни, за да ръководиш една фирма, и то доста добре. Смятам, че ще постигнеш много. Не ти давам този документ само защото си красива и забавна или пък защото ми харесва да съм с теб. Бременната ми снаха ме принуди да го направя. Заплаши ме, че няма да ме пусне вкъщи, ако вместо пелени продавам кожени изделия в този универсален магазин.

Моля те, не ме разочаровай.

Бъдещ партньор Макалистър Джей Тагърт

Главата на Карън се замаля не толкова от предложението, колкото от „красива и забавна“, „харесва ми да съм с теб“.

„Престани! – заповяда си тя. – Той не е за теб. Може да има всяка жена, която пожелае и... и... – Карън отиде в банята и се погледна в огледалото. – А, ти, глупачке, си влюбена до уши в него.“

Влезе под душа.

„Мисли само за работата – каза си. – И остави всичко друго на мира.“

Ала бе по-лесно да се каже, отколкото да се изпълни. Когато слезе долу, беше с дънки и с червения кашмир пуловер, който Мак ѝ подари (с етикет „Рита“ – майката на Стив). Беше си сложила перлите, от време на време ги докосваше. Естествено, щеше да му ги върне. Беше прекалено скъп подарък, за да го приеме.

Част от жените започнаха да почистват всекидневната, мъжете излязоха навън, а Карън отиде в кухнята, за да помогне за коледното пиршество.

През последните дни бе дочула, че Рита е най-добрата приятелка на майката на Мак. Не че ѝ влизаше в работата, ала нали добрите приятелки си споделят всичко? Много хора споменаха, че Илейн ще се появи този следобед.

Карън бе любопитна да разбере дали случайно Рита не знае нещо повече за раздялата на Илейн и Мак.

Тя прекара часове в кухнята, режеше зеленчуци и месо и слушаше невероятните истории за семейството на Стив. През големия прозорец виждаше Мак, който играеше футбол. Няколко пъти, когато вкара гол или пропусна положение, той погледна през прозореца и ѝ махна. Щастлива, Карън също му махна. Беше забравила какво е да имаш семейство, а и никога не си бе представяла, че може да цари такава глъчка, объркване и смях. Толкова много деца тичаха в кухнята, възрастните се смееха, а във всекидневната пееха коледни песни.

Едва не подскочи, когато Рита заговори зад гърба ѝ:

– Харесва ти всичко това, нали? Щастлива си, заобиколена от цветни хартии и пискливи деца, нали?

– Да, наистина – отвърна честно Карън.

– Мак е много добър мъж.

Рита може би имаше право. Но единственото, което знаеше тя със сигурност, бе, че не ѝ принадлежи. Затова попита:

– Знаеш ли точно какво се е случило между него и Илейн?

Двете жени бяха сами в кухнята, тъй като повечето от работата бе

свършена. Рита се поколеба, погледна ножа в ръцете си и отвърна:

– Заклех се да пазя тайна.

Карън се задъха. Щом тази жена сподели, че е обещала да пази тайна, значи половината битка е спечелена. Ако е по-настойчива, Рита ще проговори. Ала Карън се колебаеше. Една част от нея искаше да узнае истината, ала друга – не. Какво ли бе накарало Илейн да го зареже пред олтара? Какво ѝ бе причинил Мак?

– Иска ми се да знам – призна Карън. Рита я погледна в очите и се усмихна:

– Наистина го обичаш, нали?

Да – бе отговорът на Карън. Не се осмеляваше да произнесе думите.

– Илейн бе лудо влюбена в някакъв беден художник, който се интересуваше повече от тлъстата ѝ банкова сметка, отколкото от самата нея. Ала любовта е сляпа и Илейн се бореше за него с всички сили. Баща ѝ изпрати на художника – не че бе нарисувал нещо през живота си – писмо, в което казваше, че ако той се ожени за дъщеря му, сметката ѝ ще бъде анулирана. Бе изпратил също така и чек за двайсет хиляди долара, който ще бъде осребрен при условие, че младежът си отиде. Когато Илейн се прибра у дома онази вечер, от художника нямаше и следа. Тя обвинила баща си за всичко и му заявила, че ако той желае тя да се омъжи за богаташ, така и щяло да стане.

Рита прекъсна разказа си за миг и погледна Карън със стиснати устни:

– Илейн буквално преследваше Мак, който е най-големият наследник на семейство Тагърт. Тя е красива, талантлива, самоуверена. Мак не можа да ѝ устои. В нощта преди сватбата им художникът отново се появил, а когато Мак се прибрал вкъщи, заварил двамата в леглото.

Мак отказа да се ожени за нея, но тъй като е истински джентълмен, направи така, че всички да си помислят, че тя го е зарязала. Оттогава се плаши до смърт от браковете. Мак иска да се ожени, да създаде семейство, ала си мисля, че сякаш нарочно избира жени, които се интересуват единствено от състоянието му, а той ги изпитва с глупавите си предбрачни споразумения. Когато те откажат да подпишат, той решава, че всички жени са еднакви. Приятно съм изненадана и много съм щастлива, че най-накрая раната му е започнала да зараства. На седмото небе съм от радост, че ще се ожени за теб, за жена, която го обича истински.

Карън не вдигна очи от целината, която режеше на кубчета за салатата.

– Казвам ти всичко това, защото Мак много уважава Илейн и не мисля, че някога ще ти признае. А истината знаем само аз и майка му.

– А ти ми казваш това, защото го обичам?

– Да, но също така, защото и той те обича – отговори Рита направо.

Младата жена снизходително се усмихна:

– Не, не ме обича. Ние дори не сме сгодени. Той ме нае да го придружа на сватбата и... – Тя замълча, тъй като Рита някак странно ѝ се усмихваше.

– Карън, опомни се. Мак няма нужда да наема жени за нищо. Има толкова дами, които се правят на глупачки около него и ще го последват навсякъде. Майка му постоянно се оплаква за начина, по който мислят всичките жени в компанията – че работата включва и сина ѝ. Тя ми сподели, че има две изпълнителни директорки, които си въобразяват, че всяка възложена им работа е доказателство за неговата любов към тях. Беше възмутена и го посъветва да ги уволни, но той има добро сърце и едва ли ще го направи. И какво излиза накрая – заплатите им са огромни, а пък Мак върши цялата работа.

– А пък дамите се оплакват, че е деспот и ги унижава, като не им възлага работа – тихо призна Карън.

– Най-вероятно. Ала Мак винаги поема вината, като не позволява да се петни репутацията на жената. Майка му искаше да разкаже на всички за Илейн, но Мак ѝ забрани. Той е толкова старомоден в някои отношения, сякаш е смел рицар от миналите времена.

– Да – съгласи се Карън. – Вярвам, че е така.

– Като говорим за дявола – каза Рита, – току-що пристигна някаква кола и се обзалагам, че е Илейн. Карън! Не стой така. Излез вън и...

Карън наблюдаваше от кухненския прозорец. Пристигането на Илейн прекъсна футболния мач, тъй като всички мъже се стекоха да погледнат на изящната, елегантна и ослепителна красавица Илейн да слезе от дългата черна лимузина. Начело на тълпата бе Макалистър Тагърт.

– Ще ме извиниш ли, аз... аз трябва да... – Карън не измисли подходящо извинение, затова се обърна и избяга от кухнята. Беше толкова притеснена, че хукна към стаята си – единственото ѝ убежище.

ПЕТА ГЛАВА

Половин час по-късно Карън смяташе, че е време да престане да се самосъжалява и е готова за срещата си с Илейн. Мислеше, че ще съумее да запази самообладание и да не забие нож в каменното ѝ сърце. За съжаление веднага се натъкна на Илейн, Стив и Мак.

Отблизо Илейн беше още по-хубава. Бе висока, руса, страхотна и толкова изтънчена и обиграна, че Карън се почувства груба и непохватна. Тя винаги си бе представяла, че Мак трябва да се ожени точно за такава жена. Илейн отговаряше на всички критерии. Несъмнено баща ѝ беше посланик в някоя далечна и екзотична страна и се обзалагаше, че красивата принцеса е защитила магистърска степен в областта на нещо толкова изтънчено и безполезно като китайска философия.

Само при вида на Илейн тя имаше чувството, че носи дрипи, а косата ѝ е в ужасно състояние. Много естествено бе Мак да обезумее от любов по тази изключителна красавица.

Заела величествена поза на стълбите, Илейн се обърна към Мак с изпепеляващ поглед, а той приличаше на малко кутренце в краката ѝ. „Той все още я обича“ – помисли си Карън и я обзе безумна ярост.

Стив представи Карън като годеницата на Мак и си тръгна, като остави тримата насаме.

– Още ли се опитваш да накараш някоя жена да се омъжи за теб, Мак? – попита Илейн тихо, като не откъсваше поглед от него, сякаш Карън въобще не съществуваше.

– Още ли плащаш на мъжете да се женят за теб, Илейн? – отвърна на удара ѝ Карън и се наслади на гледката – красивото лице на Илейн се сбръчка от унижение и болка, тя се обърна и се спусна по стълбите. Очевидно смяташе, че тайната ѝ ще се пази вечно, а тя ще може да дразни Мак, когато си пожелае.

Това, за което не бе подготвена Карън, бе реакцията на Мак. Той я стисна силно за рамото и я бутна в спалнята. Когато блъсна вратата, той се обърна към нея:

– Това определено не ми хареса! – разкрещя се той. – Това, което се е случило между мен и Илейн, не е твоя работа и няма да позволя на никого да се меси.

Карън се стегна. Трябваше да остане спокойна, въпреки че едва се съдържаше. Искаше ѝ се да се хвърли в леглото и да заплаче. Какво я

засягаше, че Макалестър Тагърт е влюбен в жена, която го прави за смях?

– Разбира се, господин Тагърт – отвърна студено, след което се обърна към вратата.

Ала Мак я хвана, притисна я до стената и я целуна страстно. За кратък миг гордостта на Карън я накара да се бори с него, ала не след дълго го притискаше към себе си.

– Мразя те – успя да прошепне, докато той целуваше врата ѝ, а ръцете му се движеха по тялото ѝ.

– Да, знам. Мразиш ме толкова, колкото и аз.

По-късно, така и не разбра как стана, но в един момент бяха притиснати до стената в страстна прегръдка, а в следващия – голите им тела бяха преплетени в леглото. Две години Карън бе потискала сексуалното си желание, затова сега то избухна с голяма сила. Яростта, която изпитваше към Мак, и нежните му целувки, накараха кръвта ѝ да забушува, сякаш в тялото ѝ изригна вулкан.

Мак бе отличен любовник, страстта му се сля с нейната, той силно проникна в нея, после по-нежно, като покри устните на Карън със своите, за да сподави вика ѝ.

В следващия миг събориха някаква лампа, която се разби на пода.

Когато Мак проникна отново в нея, Карън обви краката си около кръста му и притисна тялото си към неговото. Остана без дъх, сърцето ѝ биеше лудо.

Минаха няколко минути, преди да започне трезво да разсъждава. Какво направи? Почувства се засрамена и притеснена. Какво щеше да си помисли той? Бедничката, необразована секретарка се унижава пред шефа?

– Моля те – прошепна тя. – Искам да стана.

Мак я погледна, а когато тя извърна глава, той я хвана за брадичката и я обърна към себе си.

– Какво става? – попита я шеговито. – Да не би малката ми лъвица да се срамува? Не е възможно, нали?

Карън отново избегна погледа му.

– Искам да стана.

Но Мак не ѝ позволи да се освободи от него. Той я притисна към леглото, дръпна завивката и я помоли:

– Каж ми какво не е наред.

Карън не бе способна да разсъждава трезво, някак си топлата и приятна прегръдка, голите им тела ѝ се струваха прекалено интимни, по-

интимни от любовния акт преди малко.

– Ти... аз... – започна тя, ала не можа да намери подходящи думи.

– ... се любихме – тихо довърши той и я целуна по косата. – Това е нещо, което исках да направя от цяла вечност.

– Въобще не знаеше за съществуването ми преди няколко дни.

– Да, така е, но бързо наваксах пропуснатото време. Тя се опита да го отблъсне, но той я държеше здраво.

– Няма да те пусна, докато не ми кажеш какво те измъчва.

– Какво ме измъчва? – рече тя развълнувана и го погледна право в очите. – Аз съм една от секретарките ти, ти си шефът и... и...

– И какво?

– И освен това си влюбен в Илейн! – изстреля тя. В края на краищата как бе възможно да се унижи повече след това, което извърши?

Мак я прегърна още по-силно и се засмя.

– Ох! Това пък защо? – попита той, когато тя го ошипа.

Този път почти се измъкна.

– Не съм като лекомислените красавици, които те преследват! Не ме интересуват и парите ти! Всъщност не искам нищо от теб, нито работата, нищо, разбра ли? Дори не искам да те виждам... – Тя не довърши, защото той я целуна. – Повече – прошепна тя след целувката.

– Много мило – отвърна той, преструвайки се, че не разбира.

Когато ръката му докосна гърдите ѝ, Карън осъзна, че го желае отново, копнее за него, желанието в нея се надига с мощни тласъци, но въпреки това го отблъсна. Погледна го в очите и изрече:

– Не.

– Добре – съгласи се той. – Кажи ми какво те тревожи. Само не тръгвай. Моля те?

Карън се обърна с гръб към него, завивките покриваха тялото ѝ.

– Не исках това да се случи, само исках... – Тя се обърна. Според изчисленията ѝ днес имаше най-голям шанс да забременее, а като се имаше предвид какво бяха правили току-що, вече можеше да е бременна.

Прочел мислите ѝ, Мак взе ръката ѝ, целуна я, първо дланта, а после я обърна и отново я целуна. Когато започна да целува пръстите ѝ, тя се отдръпна.

Мак отново я привлече към себе си, държеше я здраво и не мислеше да я пуска.

– Не обичам Илейн.

– На мен не ми се стори така, ти толкова пламенно я защитавахте.

– Колкото и подло да се е отнесла с мен, и Илейн премина през ада. Онзи тип се ожени за нея заради парите ѝ. Знам как се чувства, затова ѝ дължа поне съчувствието си. Ако ѝ става по-леко, като ме обижда и се подиграва с мен, нямам нищо против. Добре поне, че не съм женен за нея. – Гласът му се снижи: – И не тя е майка на децата ми.

– Ти колко имаш? – попита тя. Искаше да остане хладна и сдържана. Разумно ли беше на тази възраст и по това време да има връзка с мъже? Щеше да е голяма глупачка и с остарели разбирания, ако вярваше, че ако мъж и жена си легнат, трябва да се оженят.

– Може би днес направих първото си дете – тихо рече Мак. Не я изпускаше от прегръдката си, макар че тя се съпротивляваше.

– Няма нищо смешно. Искях само да бъдеш донор, не...

– Любовник? Карън, моля те да ме изслушаш. Случилото се днес не беше грешка. Никога преди не съм се любил с жена, без да я пазя. – Той вдигна брадичката ѝ и я погледна в очите. – Обичам те, Карън. Ако ме искаш, ще се постарая да бъда най-добрият съпруг за теб.

– И ще се задоволиш с мен и другите по света – неволно изрече тя и се ужаси, щом видя болката в очите му.

Мак мигновено се обърна и се опита да стане от леглото.

– Извинявай – рече тя и го прегърна, а той седна на ръба на леглото. – Моля те, не исках да кажа това. Не си длъжен да се жениш за мен. Знам колко си благороден, че си храбър рицар и...

Той се обърна ухилен:

– Това ли си мислиш за мен? Мислиш си, че предлагам брак на всяка жена, с която си лягам?

От израза на лицето ѝ разбра, че точно такава е мнението ѝ за него.

Мак се развесели:

– Скъпа – прошепна той и приглади един немирен кичур зад ушите ѝ. – Не знам какво те е накарало да ме смяташ за светец, ала аз не съм. Мнението, което имаше за мен, когато се срещнахме, е най-точната характеристика, която жена е давала за мен. Искаш ли да знаеш цялата истина?

Карън кимна. Той я притегли в обятията си и легна до нея, като сложи главата ѝ на рамото си.

– Никога не съм бил влюбен в Илейн. Не истински. Едва сега осъзнавам, че съм се чувствал поласкан, че жена като нея ми е позволила да я ухажвам и да я преследвам.

– Не те ли е преследвала тя? – попита Карън.

Мак се усмихна.

– Трябва да знаеш, че Илейн е била край мен през по-голямата част от живота ми. Всички мъже, включително аз и моите приятели тичахме след нея. Тя беше недостижима. Бе красива, още на четиринайсет беше развита. Обзалагахме се кой ще я покани и тя ще се съгласи да излезе с него, но никой от нас не успя. Илейн учеше за последните си изпити вечерта на празненството по случай завършването ни, представям си колко момчета бе разочаровала.

– Значи си искал това, което не можеш да имаш? – попита саркастично Карън.

– Разбира се. Не се ли стремят всички хора към недостижимото?

Тя изгаряше от любопитство да чуе края на историята и не ѝ беше до философия.

– Но ти си я имал?

– Да, в известен смисъл. Преди около четири години тя дойде в кабинета ми. Искаше да ѝ помогна, да направя някои инвестиции и аз...

– ...Си изгубил ума си и си я помолил да се омъжи за теб, за да можеш да покажеш на всички мъже, че си спечелил.

– Може да се каже и така.

При тези думи Карън се засмя.

– Значи излиза, че художникът те е спасил от положението?

Мак се поколеба, преди да изрече:

– Някой ден ще разбере как си успяла да извлечеш тази информация от майка ми. Или на кого е споделила тя и как ти си разбрала.

– М-м-м – беше отговорът ѝ. – А останалите жени, на които си предлагал?

Той помълча, преди да отговори:

– Не знам дали разбираш, ала беше адски странно, че всяка жена на планетата си мислеше, че след като Илейн ме е зарязала, аз ще изгарям от желание да се оженя. Може би са си въобразявали, че ще искам да покажа на Илейн, че мога да имам всяка, която пожелаея.

– И така са започнали сами да ти се предлагат – саркастично довърши тя. – Значи нямаш нищо общо с годещите пръстени и предбрачните споразумения.

Той не се засмя, погледна я и рече:

– Сериозен съм. Може би преди две седмици щях да ти кажа, че съм влюбен в Илейн и че харесвам всички красиви момичета, с които съм бил сгоден. Но сега знам със сигурност, че не обичам нито една от тях, защото когато съм с теб, Карън, не ми се налага да се преструвам, а мога да бъда самият себе си. Ти си единствената жена, която гледа на

мен като на мъж, а не на един от богатшите Тагърт или пък на шанс да пробие в кариерата. Ти видя истинската ми същност, видя мен. – Той я целуна. – Знам, че стана изведнъж и ще ти е необходимо малко време за размисъл. На мен ще ми достави огромно удоволствие да те ухажвам, обаче отсега искам да знаеш каква е целта ми. Възнамерявам да се ожена за теб.

На Карън ѝ идеше да се хвърли на врата му, да го разцелува и да изрече: „Да, да, да.“ Вместо това тя извърна глава, сякаш се колебаеше дали да се омъжи за него или не. Когато го погледна, имаше сериозен вид.

– Под ухажване имаш предвид рози и вечеря на свещи ли?

– Какво ще кажеш за екскурзия до Париж, до Нил или да караме ски в Скалистите планини?

– Може би – рече тя.

– А какво ще кажеш, ако ти купя още две сгради в града по твой избор, които да превърнеш в бебешки магазини, без да се налага да теглиш заеми?

– О! – възкликна поразена Карън. – И аз ще съм шефът?

– Карън, скъпа, ако се омъжиш за мен, ще ти дам шифъра на личния си сейф.

– Не знаеш как да ухажваш жена, нали?

– М-м-м – беше отговорът му, след което се озова върху нея. – Нали си запозната колко близнаци се раждат в семейството ми?

– Разбира се, била съм свидетел.

Едновременно я целуваше по врата, а ръката му се плъзгаше надолу по тялото ѝ.

– Не знам дали си чувала как точно се правят близнаци: получава се, ако се любиш два пъти на ден.

– Нима? А пък лекарите смятат, че става, ако яйцеклетката се раздели.

– Не. Много любов – много деца.

Тя го прегърна и каза:

– Защо не опитаме да си направим пет близначета?

– Знаех си, че не случайно те обичам – промърмори той и я целуна.

ЕПИЛОГ

– Карън! – извика някаква жена зад гърба ѝ, а Карън се обърна толкова бързо, че изтърва пликовете, които държеше. Тя беше в търговския център, наоколо имаше толкова хора, затова ѝ отне повече време, за да разпознае Рита – жената, която бе срещнала през забележителния уикенд, който прекара с Мак.

И двете се изненадаха, когато Карън се разплака.

Рита нежно прегърна младата жена, която можеше да ѝ бъде дъщеря. Заведе я до красива пейка, която беше построена до красив фонтан. Рита ѝ подаде носна кърпичка и изчака, докато Карън се поуспокои.

– Много съжалявам. Не знам какво ми става напоследък. Не спирам да плача. Много се радвам да те видя. Как са всички? Стив?

– Добре – отвърна Рита засмяна. – Всички са добре. И така, кога ще се роди бебето?

Карън се опита да сдържи напирашите сълзи:

– Толкова ли си личи?

– Само ако си майка. А сега ми кажи какво те измъчва. Може би се е случило нещо между теб и Мак? Нали щяхте да се жените?

Карън издуха носа си.

– Да, ще се оженим след два месеца. Сватбата ще е скромна. Ти си от поканените. – Карън впери поглед в измачканата кърпа. – Не че нещо е станало. Всичко е наред. Както винаги. Само...

– Хайде, кажи ми.

– Не съм сигурна дали Мак иска да се ожени за мен – избухна тя. – Аз му погодих номер. Аз... аз го съблазних. Толкова много исках да имам бебе, а той... – Тя не продължи, тъй като Рита се заливаше от смях.

– Извини ме – обиди се Карън и понечи да стане. – Не възнамерявах да те развеселявам с проблемите си.

Рита я сграбчи за ръката и я дръпна обратно на пейката.

– Извинявай, не исках да се смея; само че никога през живота си не бях виждала мъж да преследва толкова упорито една жена. Какво е направил, за да си мислиш, че ти го принуждаваш да се ожени за теб?

– Не знаеш как стоят нещата. Ако знаеше истината, какво точно стана между нас, може би щеше да знаеш, че по-скоро това е делово предложение, а не женитба. Беше моя идея и...

– Карън, прости ми, но ти не знаеш как стоят нещата. Знаеше ли, че на сватбата трябваше да има само шест шаферки? Мак се обади на Стив. Твърдеше, че е срещнал любовта на живота си и че се нуждае от идеално извинение, за да прекара уикенда с тази жена. Седмата шаферка беше негова идея. Плати тройно, за да ти ушийт рокля по мярка.

Карън остана поразена от чутото.

– Любовта на живота си ли? Той твърдеше, че искал да намери жена, на която да стане роклята.

– Стив и Кетрин имат толкова много приятели, че едва ли са се нуждаели чак толкова от приятелката на Мак. Знаеш, че преди не можеше да се говори за сериозна приятелка, тъй като сменяше годениците си като носни кърпички.

Карън поклати глава.

– Аз не разбирам нищо. Не мисля, че ме е виждал преди коледното тържество. Как така е измислил такава история? Защо го е направил? Не разбирам.

Рита се усмихна.

– Семейство Тагърт си имат една приказка: „Ожени се тази, която раздели близнаците.“

Карън все още не проумяваше.

– В кабинета на Мак има снимка на мъж с въдица в ръка, нали?

Карън се опита да си спомни вечерта, когато беше влязла в кабинета на Мак. Тогава разглеждаше някаква снимка, а после я изпусна, защото се стресна от гласа на Мак.

– Да. Спомням си снимката. Това е някой от братята му, нали? Мисля, че и тогава казах, че не съм виждала този мъж.

Рита ѝ се усмихна топло.

– Това е снимката на близнака на Мак, мъжът, който изцяло прилича на Мак.

– Въобще не си приличат. Мак е много по-привлекателен от онзи мъж. Той... – не довърши Карън, защото Рита отново се заливаше от смях. – Значи е измислил цялата история около сватбата? – попита тихо Карън.

– Точно така. Мак предложи да поеме разходите за цялата сватба, ако Стив се съгласи да те включи в церемонията. Също така му даде да ползва яхтата си за шест месеца, при условие че ви сложи в една спалня. Обиците, които Мак ти подари, са семейно наследство, ценни бижута, които се подаряват само на съпругите им. Не на приятелките, а на съпругите. Аз лично два пъти бях свидетелка, когато през уикенда той се

обади на семейството си и им говори за теб. Разказваше им колко си интелигентна и красива и че той прави всичко възможно, за да те накара да се влюбиш в него.

Рита я стисна за ръката.

– Сигурно си забелязала, че когато бе около теб, Мак бе много мълчалив. Всички ние се заливахме от смях, като го гледахме как се страхува да не каже нещо нередно и затова много-много не си отваряше устата. Мак казал на Стив, че ще се преструва, че не те забелязва, защото някакъв мъж в компанията му споделил, че бягаш от всеки мъж, който прояви интерес към теб.

– Той е казал на снаха си за магазина за бебета, който исках да отворя – спомни си Карън.

– Скъпа, когато не беше с теб, говореше за теб.

– Но аз си мислех, че той ми предложи брак, защото... – Тя погледна Рита в очите. – Ами аз го помолих за услуга.

– Никога през живота си не бях чувала за мъж, който така да хлътне и да полудее от любов от първата среща. Той ми разказа, че ти си вдигнала някаква снимка, той погледнал в очите ти и веднага се влюбил в теб.

– Но защо не ми е казал? – попита Карън.

– Искаш да кажеш, че Мак не ти е признал, че те обича? – попита ужасена по-възрастната жена.

– Не, казал ми го е, и то много пъти, но аз... – Изведнъж Карън осъзна защо. Тя щеше да му заяви, че не му вярва и че не вярва, че мъж като Макалистър Тагърт може да...

– Трябва да вървя – изведнъж каза. – Трябва да... О, Рита, благодаря ти – рече, а Рита се изправи и я прегърна развълнувана. – Не знаеш колко много ми помогна. Ти ме направи най-щастливата жена на света. Трябва да отида и да кажа на Мак, че... че...

Рита се засмя.

– Върви! Какво още чакаш? Върви!

Карън вече си беше отишла.

КРАЙ

© 1995 Джуд Деверо
© 2002 Ивелина Тодорова, превод от английски

Jude Deveraux
Just Curious, 1995

Сканиране: ?
Разпознаване и първоначална редакция: Xesiona
Редакция: Tsvetika, 2008

Издание: Издателска къща Пляда, София, 2002

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10035>]